

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Arçelik, Manisa, Çorlu, Tuzla, Gebze ve İkitelli'den Metal fabrikalarından; Bodrum, Antalya Turizm İşçilerinden, Sayfa: 2-4

Haziran 2018 / Sayı: 105

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İşçiler siyasete, partiye! Siyaset fabrikaya, tersaneye, madene!

Düzenin siyasetinde çözüm yok!

Güneş balıkla sıvanmaz. Deniz bitti. Ülke ekonomisinde de aile bütçesinde de artık borç borçla dönmüyor. Erdoğan ve AKP, 16 yıllık iktidarlarının ardından ülkeyi yabancı sermayenin, vatandaşı modern tefecilerin (bankaların) eline düşürdü. Dünyanın en çok çalışan ama en az kazanan işçileri bizde. Ortalama 48 saat çalışıyoruz. 60 saatten fazla çalışanların oranı Yunanistan'ın iki katı ama iflas etmiş Yunanistan'da bile işçiler bizden daha fazla kazanmaya devam ediyor. Millet'in tüm birikimleri özelleştirmelerle yerli/yabancı tekelere peşkeş çekildi. OHAL grev yasaklarıyla işçinin hak aramasına engel olmak, patronların önünü açmak için kullanılıyor.

Erdoğan, ABD ve Avrupa emperyalizmine her çıktığında halkın kulağına hoş gelen şeyler söyledi. Ama somut hiçbir adım atmadı ve sonuç emperyalizme bağımlılığın daha da artması oldu. İncirlik açık, Kürecik işliyor, NATO'ya sadakat devam ediyor. Emperyalist tefecilere borçlar tıkr tıkr ödeniyor. Erdoğan ve AKP, İsrail'e düşman-sa Siyonizmin dostu ihtiyacı yok demektir. İsrail'le ticaret rekorları kıran, Mavi Marmara davasını düşürüp Filistin'e ait doğalgazın İsrail tarafından çalınmasına ortak olan

Erdoğan oldu. Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak Trump'tan önce Erdoğan'ın hükümet tanıdı.

Sadece değil hikaye de bitti. Yıllarca AKP'ye ve Erdoğan'a oy vermiş işçi ve emekçiler gerçekleri görüyor. Milyonlarca emekçinin dili bu yalan ve talan düzenini desteklemeye varmıyor; eli bu kölelik düzeninin devamı için oy vermeye gitmiyor. Emperyalizm ve sermaye de bu durumun böyle gitmediğinin farkında. O yüzden düzenin patlayan lastiğinin yerine yedeğini hazırlamış durumda. Adına Millet ittifakı dedikleri torbanın üzerinde "made in America" yazıyor. Yetkili bayii ise TÜSİAD! Millet ittifakı, Erdoğan ve AKP'ye güvenini yitirmiş milyonları geriye döndürmek için Bahçeli'den bile daha etkili.

25 Haziran'da ve ikinci tura kalırsa 9 Temmuz'da Türkiye'nin iki yakıcı gündemi olacak. Birincisi ekonomik kriz! Diğeri ise emperyalist savaş! Her iki gündemde de Erdoğan ve AKP'nin yapacağı, halka daha fazla kemer sıkırtmak ve emperyalizme daha fazla teslim olmaktır. Karşıdakine bakıp geri dönmek, Erdoğan ve AKP'ye kemer sıkması ve emperyalizme hizmet etmesi için güvenoyu vermek anlamına gelir.

Bu gidişatı durdurmak işçilerin ve emekçilerin elindedir. Kimse düzen partilerinin yöneticilerine ve politikalarına bakıp diğer partilere oy veren emekçi kardeşine sırtını çevirmemelidir. Tam tersine herkes beraber çalıştığı, aynı mahallede yaşadığı, aynı kuyrukta beklediği emekçi kardeşinin elinden tutmalıdır. Çünkü ücretleri açlık sınırının üstüne taşımak için işçilerin birliği gerek. Emperyalist savaşlarda can vermeme için halkların kardeşliği gerek. HDP'nin emperyalizm yanlısı ve liberal politikalarına oy vermeyeceğiz. Ancak NATO'dan kurtulmak, patronları ve tefecileri yenmek için Kürt ve Türk birlik olmalı. Bunun için eşitlik ve kardeşlik olmalı. Öyleyse Demirtaş serbest kalmalı. Baskılar son bulmalı. Bunları Türk ve Kürt emekçisi birlikte savunmalı.

Seçimlerden sonra, sonuç ne olursa olsun hepsi gidecek patronlarına hizmet etmeye devam edecek. Biz yine her millettten, memleketten işçi ve emekçiler olarak başa kalacağız. Kendi seçeneğimizi kendimiz yaratmak zorundayız. Barajsız, yasaksız bir Kurucu Meclis seçimlerini savunmalıyız. Aksi halde millet başına Cumhurbaşkanı seçmek zorunda bırakılacak, yetkisiz meclisten derdine derman arar

duruma düşecektir. Millet iradesi ipotek altındadır. Baraj sadece yüzde 10 değil! Paranın barajı çok daha yüksek! Sermaye siyasetin kapılarını emekçiye kapattıysa biz siyaseti fabrikaya, tersaneye, madene, atölyeye taşımamızdır. Orada iki parti var, bir tarafta patronlar partisi bir tarafta işçiler partisi! Emekçinin çatısı altında birleşen milyonlar sandıktan çıkacak olan müteahhitlerden, toprak ağalarından, para babalarından, kapitalistlerden ve emperyalizm hizmetkârlarından daha güçlü olacaktır. Türkiye'yi yeniden kuracak meclis ya işçinin emekçinin ellerinde yükselcektir ya da bu meclis son meclis olarak tarihe gömülecektir.

Zincire vurulmuş meclise vekil göndermek başına da Cumhurbaşkanı seçmek zorunda değiliz. Bu oyunu bozacak ve Kurucu Meclis'i tek adres haline getirecek bir seçenek var. Bu seçenek Cumhurbaşkanı seçiminde Erdoğan karşısındaki adayların hepsinin çekilmesi ve Erdoğan'ın tek başına referandumda gitmesidir. Mevcut yasalar tek adayla gidilen seçimin referandum dönüşmesini öngörüyor. Eğer adaylar Cumhurbaşkanı olmaya çalışmıyor da samimi olarak Cumhurbaşkanı sistemine karşıysalar bunu yaparlar. Oysa birinci turda hepsi başkan olunca ne yapacaklarını anlatıyor. Biz Cumhurbaşkanı seçmeye hayır diyoruz! Ama bir yandan da 16 Nisan'da atı alıp

Üsküdar'a geçenler, o günden bu yana çalışmaları minarenin kılıfını hazırlıyor. Bu şekilde git gide artan haksızlıklar ve baskılar, seçimler ikinci tura kalırsa doruğa çıkacaktır. Gidişat tüm adaylar için çekilmeyi ve seçimi referandumla dönüştürmeyi tek gerçekçi seçenek haline getirmektedir. Cumhurbaşkanlığı seçimi hiç değilse ikinci turda referandumla dönüştürülmelidir. O durumda tüm millet OHAL'le patronların önünü açan, emekçileri işçinden ekmeğinden eden, halkı sefaletle mahkûm eden, emperyalizme ve Siyonizme hizmet eden ve halk iradesine zincir vurup tek adam rejimini getirmeye çalışan Erdoğan'a (onun yedeklerine oy vermek zorunda kalmadan) hep birlikte HAYIR diyecektir.

Referandum seçeneği haricinde düzenin bize dayattığı pusulaların üzerine koca bir çarpı atalım. Geçersiz oy kullanalım. Geçersiz oy atmak, düzenin patlayan lastiğini tamir etmeyi de yedek lastikle değiştirmeyi de reddetmektir. Düzeni değiştirmek için mücadele etmektir. Emperyalizmin ve sermayenin düzen partilerine ve liderlerine oyunu vereceğine iş arkadaşına, komşuna, Kürt kardeşine elini vermektir. Mücadeleyi işçinin ve emekçinin güçlü olduğu ve kazanacağı yere çekmektir. Çünkü kimliklere bölünmediğimiz, emekçinin çatısı altında birleştiğimiz zaman yani sınıf mücadelesi ile kazanacağız!

İşçinin ekonomisi	Emekçi halkın krizden çıkış programı	Gezi ile başlayan halk isyanı 5 yaşında: İsyanimız sandıklarından büyüktü	AKP'nin sağlıkta dönüşümü	1968'in 50. yıldönümü
6	7	10	11	12

Metal fabrikalarından haberler

İstanbul Tuzla CS'den bir işçi

Ekonomik krizin bedelini ödemek istemiyorsak örgütlenmeliyiz!

Merhaba, ben Tuzla'da bulunan CS fabrikasından bir işçiyim. Son dönemde pazara, markete gitmeye korkar olduk. Aldığımız maaş ay sonu gelmeden eriyor. Cebimizde ya da banka hesabımızda dolarlar eurolar yok. Asgari ücretle bir ay boyunca geçinmeye çalışan insanlarız. Ama yine de doların yükselişinden, ekonomik krizden en çok biz etkileniyoruz. Hayat o denli pahalı hale geldi ki ay sonunu çıkarabilmek için meydana sebzedeki keser hale geldik. Faturasıydı, kirasıydı derken satılınca zor şartların karşılığında bize verilen maaş eriyip gidiyor.

Banka hesaplarında milyonlarca dolar olan patronlarımızı da telaş sarmış belli. Onlarda bu krizden nasıl en az zararlı kurtulur derdindeler. Tabii öyle ya da

böyle tüm yollar bu krizin faturasını bize kesmeye çıkıyor. Patron haklarımızı tırpanlayabilir ya da bazı arkadaşlarımızı işten çıkarabilir. Bunu önlemenin tek yolu sendikadır! Eğer biz sendikalaşır ve patronun karşısına örgütlü bir şekilde çıkarsak o zaman bu krizden daha az etkileniriz. Bunun farkındayız ve bunun için şimdiden hazırlıklarımıza başladık. Tek bir kardeşimizin dahi işten atılmasına izin vermeyeceğiz. Enflasyon yüzünden sürekli azalan alım gücümüzü arttırmak için mücadelemizi sürdüreceğiz. 6 ayda bir yarım ikramiye şeklinde olan ikramiye miktarını arttıracacağız! Bunların hepsinin yolu örgütlü mücadeleden geçer. Fazla vaktimiz yok farkındayız. Sadece CS'ye sendika sokmakla bu işin hallolmayaca-

ğın da biliyoruz. Mutfaktaki yangını sona erdirmek ancak tüm işçi sınıfının birleşik mücadelesiyle mümkündür. Patronlar sınıfı krize karşı önlemler almak için şimdiden birleşiyor. Krizin bedelini için biz işçilerin de ülke çapında birleşik bir mücadele vermesinin zamanı geldi artık!

Gebze'den bir metal işçisi

Örgütlemek de örgütlenmek de bizim omuzlarımızda!

Sendikalarımız işçi sınıfının yüzde 5'ini örgütlemiş durumda. Bu sayı bir türlü artmıyor. Hele hele Gebze gibi kentten kalbini fabrikaların oluşturduğu bir yerde 20 işçiden sadece 1'inin örgütlü olduğu gerçeğiyle yüzleşmemiz lazım. Peki sendikalarımız bu duruma ne diyor? Muhakkak mücadele edenleri var. İşte Flormar işçileri sendikalaşma mücadelelerine tüm baskılara rağmen devam ediyor. Bunun yanında sarı sendikalar da var. Türk Metal gibi, patrona karşı mücadele edip hak almayı değil patrona uşaklık edip işçinin hakkını yiyen sendikalar da var. Bunları da bir kenara bıraktığımızda çok küçük bir azınlığın sendikalaşmış olduğunu görüyoruz.

Biz öncü işçiler için önümüzde iki yol var. Ya sendikaların örgütlenmemesi hakkında sağda solda konuşmaya, sendikamızı eleştirmeye devam edeceğiz ya da örgütlenmenin köprü başlarını biz tutacağız. Biz öncü işçilerin nerede görev yaptığı önemli değil. Sendika kurullarında, işyeri kurullarında ya da temsilci olabilir veya hiçbir yerde görevli olmayabiliriz. Önemli olan örgütsüz olan işyerlerini örgütlemek için bir adım öne çıkmak. Önemli olan işçi sınıfını bir çatı altına sokmak. Eğer işçi sınıfının gerek işyerindeki patrona gerekse bir bütün olarak patrona karşı güçlü olmasını istiyorsak yolumuz budur. Bakın, bu gazete onlarca işçi örgütlenmesi-

nin sesi olmuştur, şahidi olmuştur. Kim geleceğine, işine sahip çıkmak sömürüye karşı durmak isteyip örgütlenmek isterse bu yayının kapısı yine ona açık olacaktır. Peki ne yapmalıyız? Mesela Gebze gibi bir yerde yaşıyorsak, kapı komşumuzun, akrabalarımızın, yakınlarımızın çalıştıkları fabrikada sendika olup olmadığını araştırmakla onlarla konuşmakla başlayabiliriz. Eğer işyeri kurullarındaysak kurul toplantısında konuyu açabiliriz. Eğer sadece tezgah başındaysak yanımızdaki arkadaşımızla konuşabiliriz. Yapmak isteyen, her türlü yolunu bulur. Herkese şimdiden kolay gelsin! Güçlü ve örgütlü bir işçi sınıfı için siz de elinizi taşın altına koyun!

Çorlu Sistem Alüminyum'dan bir işçi

Kemerler sıkıldı, bıçak kemikte!

Merhaba, ben Sistem Alüminyum'da çalışıyordum. Aralık ayında İşkur üzerinden girmiştim işe. Daha doğrusu direkt iş yerine başvurmadan rağmen onlar çağırıp İşkur üzerinden aldılar işe. Bu programda normalde sözleşme gereği 6 ay sonra program bittiğinde aldığı işçi sayısının yarısını istihdam etmek zorunda işyeri. Fakat iş yeri bize aldığı işçilerin tamamını kadroya alacağı sözünü vermesine rağmen sözleşme bittiğinde bir kısmımızı kontenjan dolduğu bahanesiyle işten çıkardı. Halbuki sürekli yeni eleman almaya devam ediyor. Çalıştığımız süre boyunca sürekli kadrolu işçilerden hiçbir farkımız olmadığını zaten Mayıs sonunda da kadroya geçeceğimizi söylerken böyle bir şey yapmalarına çok şaşırmadık açıkçası. Zira kadrolulardan hiçbir farkımız olmadığını söylerken bile yalan söylüyorlardı. Çalışma olarak evet farkımız yoktu ama ücrette ne ikramiyeden yararlanabiliyorduk ne de mesai ücretlerinden. İşkur sistemi zaten başlı başına sorun. Devletin işsizlere iş öğretip istihdam etme adı altında patronlara adeta altın tepside sunduğu neredeyse bedava iş gücünden başka bir şey değil. Sektör fark etmeksizin iş yerlerine işçileri alıp aynı işi yapıp devletin ödediği düşük ücrette çalışan işçiler. Yani iş arkadaşınızın 5000 tl bile alıyorsa

sizin aldığınız ücret asgari ücreti geçemiyor. Ama onunla aynı işi yapmak zorundasınız çünkü patron sizi beğenmeyip çıkarabiliyor. Çünkü maksadı sizin iş öğrenmeniz değil, kendi işinin görülmesi. Beğenmezseniz de kapı orada, kapıda da zaten kriz var, en büyük kozları o.

Şimdilerde 24 Haziran seçimlerinden dolayı adayların vaatlerini sergilediği programlar izliyoruz televizyonlarda. Biri de işçinin refahı için en ufak bir vaatte bulunmuyor. İşkur sömürsünü kaldıracağız demiyor, taşeronu yasaklayacağız demiyor. Anca TÜSİAD'a göz kırpyor, yoksula krizi hep birlikte açacağız diyor, yani diyor ki kemer sıkıtacağız.

Kemer artık sıkı sıkı bizde hâl kalmadı. Bizi bizden başka kimsenin düşündüğü falan da yok. Seçimlerde kim kazanırsa kazansın kabak yine bizim başımıza patlayacak. Bizim iş yerlerimizde örgütlenmekten, dışarıda hep bir ağızdan sesimizi yükseltip masaya yumruğumuzu vurmaktan başka çaremiz yok. Kemerler sıkıldı, bıçak kemikte!

Bursa MGI Coutier'dan bir işçi

Patronlar için üretim sağlığımızdan daha önemli

Geçen gün bir arkadaşımız B9 bandında ön kaput kilidi yapılan makineye parmağını kaptırdı. Daha sonra apar topar hastaneye götürüldü. Bizim fabrikada makineler çok eski, ne sıklıkla bakım yapılıyor o bile belli değil. Makineler arada arıza çıkarıyor. Bir kaç tane

daha arkadaşımız iş kazası geçirmekten zor kurtuldu. Hayatımızı tehlikeye atarak çalışıyoruz. Makineler, ne kadar çok önem alınsa da eski oldukları için arıza çıkartıyorlar. Bir başka arkadaşımız daha iş kazası geçirmemesi için mücadele etmeliyiz.

Metal fabrikalarından haberler

Manisa'dan bir metal işçisi

Krizin çözümü işçilerin elindedir!

Ülkenin ekonomisinin cehennem çukuruna doğru hızla yuvarlandığı şu günlerde ekonomik krizin asıl bedelini ödeyen biz işçilerin durumu hariç ekonomiyle ilgili her şey konuşulup duruyor. Dolar 5 liraya, avro 6 liraya doğru koşarken bizlerin ücretleri son sürat pul olmaya devam ediyor. Fabrikalarda nefes almadan çalışmaya devam ederken maaşlarımız olduğu yerde yok oluyor. Neredeyse maaşlarımızın tamamı kira, faturalar, gıda gibi zorunlu giderlerimize giderken daha da küçülecek ücretlerden sonra herhalde sadece ev sahiplerine, marketlere

ve elektrik, su şirketlerine çalışacağız. Yani bu düzen bizlere "siz yaşamayın sadece borç ödeyin" diyor.

Bizler bu gidişata müdahale etmezsek gelecek günler daha da kötü olacak. Patronlar tarafından tehdit olarak kullanılan işsizlik artık kafasını uzatmış bizlere bakıyor. Borçlar, hacizler kapının eşliğinden girmek üzere. Krizin gerçek sorumluları ise bütün yükü üzerimize yıkmak için elinden geleni yapıyorlar ve yapacaklar.

Arkadaşlar, söylenenin aksine bu krizin sebebi ülkemizin istikrarına karşı güçlerin operasyonu ya da yanlış politikalar değil.

Krizin asıl sorumlusu patronlar ve onların siyasi temsilcileri, krizin sebebi ise patronların bu yağma düzenidir.

Krize karşı bizlerin de yapacakları var. Öncelikle sendikası olmayan her işletmeye sendikalarımızı sokmak için elimizden geleni yapmalıyız. Sendikalı olan işyerlerimizde komitelerimizi kurup sözleşme dönemlerini beklemeden mücadeleye başlamalıyız.

Memleketi bu ekonomik krizden ancak biz çıkarırız. İşçilerden taraf olmayan her çıkış planı sadece bir felaketin habercisi olabilir.

Bursa Oyak Reno'dan bir işçi

Seçimler biter, grevler sürer

Geçtiğimiz sezon imzalanan sözleşmeyle maaşlarımız az da olsa düzelmeye gelse de dövizin yükselmesiyle maaşlar neredeyse eridi gitti. Alınan maaşlar ne evdeki mutfığa ne arabadaki benzine yetişmez oldu. Mesaiye kalarak açığı kapatmaya çalışsak da kesilen yüksek vergiler yüzünden mesailerden de elimize bir şey geçmiyor. Bankadan çektiğimiz kredileri ödeyemez hale geldik. Fabrikada borcu olmayan yok! Bu durum nereye kadar böyle sürer bilinmez. Seçimler yaklaşıyor her seçimde olduğu gibi vaatler havada uçuşuyor. Geçen seçimlerden biliyoruz,

verdikleri vaatleri iktidara geldiklerinde unutuyorlar. Seçimlerde oy istemeye gelince işçiden halktan yana olurlar. Seçim bittikten sonra patronların sermayesine sermaye katması için gerekirse yasa bile çıkartırlar. İşçiye emekçiye gelince haklarımızı gasp edip patronların çıkarı için grevimizi bile yasaklarlar. Erdoğan yaptığı her toplantıda "OHAL'i biz patronlar için yaptık bakın hiç grev oluyor mu" diyerek bir kez daha işçi düş-

manlığını göstermiştir. Biz işçiler bugüne kadar seçimlerden hiçbir şey kazanmadık ne kazandıysak mücadele ederek hakkımızı arayarak kazandık. Bizi yaşadığımız sıkıntılardan seçim değil fabrikalardaki mücadeleler, işçi sınıfının siyaset masasına yumruğunu vurması kurtaracak. Seçimler biter. Grevler sürer.

Bursa Oyak Reno'dan bir işçi

Ne kazandıysak fabrikalardaki mücadelelerden kazandık, seçimlerden değil!

Ülke ekonomisi iyi gitmiyor. Döviz artışı durdurulamıyor. Ekonomik krizin çıkabileceği konuşulmaya başlandı. Önceki yaşanan krizleri hatırlarsak krizin faturasını işçi ve emekçilere kestiler. Ülkemizde kriz var, elimizi taşın altına koymamız gerekiyor, demeye başlarlar yakında. Öncelikle ücretleri düşürmeye çalış-

şırılar daha sonra esnek çalışma artar; kazanılmış haklarımızı gasp etmeye, kıdem tazminatımıza göz koymaya, toplu iş sözleşmesini ya da sendikaları tanımamaya, işten çıkarmalara kadar gider. Krizin sorumluları biz değil patronlardır. Önümüzdeki seçimlerde başa "Cumhur" da gelse "Milli" de gelse herhangi bir kriz durumunda

krizin faturasını işçilere kesecekler. Önümüzde TİS sözleşmeleri var. Bir kriz durumunda TİS sözleşmesini tanımayabilirler. Fabrikalarda şimdiden hazırlıklarımızı yapmalıyız. Seçimler bize bir şey kazandırmadı; tüm haklarımızı mücadele ederek, grev yaparak kazandık.

İstanbul İkitelli OSB'den bir metal işçisi

Seçimler sorunlarımıza çözüm getirmiyor

Merhaba, ben İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'nde bir metal fabrikasında çalışıyorum. Demir sac üretiyoruz. Çalıştığım işyerinde haftanın her günü mesaiye kalıyoruz. İşten çıkınca eve gidip yemek yedikten sonra yorgunluktan hemen uyuyorum, başka bir şey yapmaya fırsatım olmuyor. Zorunlu olan fazla mesainin ücretinin sade-

ce bir kısmını alabiliyoruz. Kalan kısmı hiç ödenmiyor. İstedik kadar uzun yıllardır çalışmış ol, itiraz edene kapıyı gösteriyorlar. İşten atıyorlar. Ülkenin içindeki durumdan dolayı kendim ve ailem için 24 Haziran'daki seçimlerde her hangi bir gelecek göremiyorum. Kim gelirse gelsin hepsinin vaad ettiği emekçiden daha fazla vergi almak,

en temel ihtiyaçlarımıza sürekli daha fazla zım yapmak oluyor. Zaten alım gücümüz çok düştü. Açıkçası durum hiç de iyi görünmüyor.

Ancak biz işçiler bir araya gelirse ve ipleri elimize alırsak ancak ülkemiz ve sonra da dünya kurtulur. Yoksa patronların bize reva gördüğü dünya yoksulluk ve savaşlarla dolu.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Çözüm sandıkta değil, çözüm mücadelede!

Doların artışı, altının yükselişi, alım gücünün azalması, temel ihtiyaçlarımıza zam gelmesiyle birlikte Türk Metal'in "yüzyılın sözleşmesi" dediği sözleşmenin aslında büyük bir kazanım olmadığını görmüş olduk. Bu kazanımı da zaten işçiler, Türk Metal sayesinde değil kendi mücadeleleriyle kazandılar. Şu noktaya iyi bakmak gerekir ki; sözleşme dönemlerinden kısa bir süre sonra zamlar, vergiler, enflasyon derken işçinin cebinde ay sonunu getirecek kadar bile para kalmıyor. Bu böyle nereye kadar sürecek?

24 Haziran seçimlerinde patron partilerinin adayları halkı zaten kendi elleriyle soktukları ekonomik krizden çıkarmayı vadediyorlar. Seçimler sonrası, bu yaşananların devamı veya daha kötüsü niteliğinde olabilir.

Ancak daha yaşanılabilir bir hayat için bir adım niteliğinde de. 16 yıllık iktidarın, şuan ki Cumhurbaşkanının yaptıkları ortada. AKP'ye oy vermiş insanlar bile artık "yeter" diyor. Ancak onun karşısındaki rakipleri bir çıkış yolu mudur? Çok net ve ikirciksiz şekilde hayır! Hiçbiri işçinin, emekçinin dertlerine çözüm olamaz, hiçbiri bizler adına bir şey yapamaz. Çünkü hepsi birer patron partisidir, onlara hizmet ederler, onların çıkarlarını kollarlar.

Çıkış yolu mücadelemizdir. Karşımıza alternatif olarak çıkartılan hiçbir patron partisinden aday bizim adayımız değildir. Hiçbirinden beklenti içinde olmamalıyız. İşçi düşmanlarına, kadın düşmanlarına, her türlü ayırımı yapanlara, bizi sömürenlere dur demeliyiz.

Çerkezköy Arçelik'den bir işçi

Bir kahramana ihtiyacımız yok

Hamuru ekmeğe dönüştürürken emek veren, zaman harcayan kim? Tarlada, fabrikada, konfeksiyonda çalışan bizleriz. Ama birde bakıyorsunuz ki jöleli saçları olan, jilet gibi giyinmiş biri gelmiş elimizden ekmeğimizi, zamanımızı dakikalar içinde alıp, parlak gülüşüyle kendi ürettiğimiz ürünleri satın alamayacağımız fiyatlara başkalarına satıyor. Böyle anlatınca da aklıma ilk annem geldi. Tandırda ekmeği yaptığı zamanlar mesela. Hamuru yapmak için önce tandırı yakardı annem. Onun için sabahın beşinde uyanırdı. Ama ondan önce hamuru mayalaması gerekirdi. Koca bir leğeni unla doldurur. Suyunu tuzunu ekler ve yorucu bir yoğunlaşmaya girişirdi. Kollarında derman kalmayınca kadar defalarca yoğururdu. Sonra hamuru dinlenmeye bırakır, ağrıyan kollarını ovuşturur ovuşturur uykuya dalardı. Sabah

erkenden kalkıp tandırı yakmaya başlardı. Çünkü tandırın da iyi ekmeği için iyice ısınması ve o sıcaklığı koruması lazımdı. Sonra küntler hazırlanır ve tandıra ekmeği tek tek yapıp pişirir en sonda da çıkarırdı. Bu da öyle hafife alınacak bir iş değil bilesiniz. Demiri harlayıp işleyen bir işçi gibi düşünün. Annem ve diğer kadınlarla, tüm işçiler bir şeyler üretirken alın teriyle çalışırlar. Sabahtan akşama kadar çalışır, sonra da kendilerini yatağa atarlar. Bu kadar emek harcayıp, ekmeği için mücadele ediyoruz. Peki, tarlada, fabrikada, seri üretim içinde, sürekli başımızda "hadi hadi, daha hızlı" diyen amirlerin içinde, gün boyunca çalışarak kimlere yaşam olanağı sağlıyoruz? Ağalar, patronlar, iki dakikada bizim gün boyu çalıştığımız, emeği alıp götürüyor. Peki o zaman asıl kahramanlar kim?

Fabrikalardan haberler

İşten çıkarılan Cargill işçisi

İşimizi alana kadar mücadeleye devam!

Amerika'nın gıda devi Cargill, 1999 yılında nişasta bazlı şeker ve hayvan yemi üreten fabrikasını Bursa'nın Orhangazi ilçesinde kurmuş ve faaliyetlerine başlamıştır. Cargill'de çalışma hayatı bir takım kriterlere tabi idi. Görevlendirildiğimiz bölgede işinizi iyi yapıyor olmanız firma yetkilileri tarafından yeterli görülüyordu. Onlar hep daha fazlasını istiyorlardı. Fabrikanın başka bölümlerini de öğrenip herhangi bir eleman ihtiyacı olduğunda eksik olan bölümlere diğer bölümlerden çalışanları gönderiyorlardı. Fakat tüm bunlar da yeterli değildi. Gıda güvenliği ve iş güvenliği hakkında raporlama hazırlamamızı istiyorlardı. Bölümlerin temizlik işleri yine operatörlerin sorumluluğu arasında idi, iş makinası kullanması için yine operatörlerden destek alınırdı, bazı zamanlarda yemek yiyecek vaktimiz dahi kalmıyordu. Günümüzü yoğun tempoda çalışarak geçiriyorduk. Tüm bu çalışmalarımızı performans görüşmeleri adı altında yöneticilerimiz ile yılda 1 kere gerçekleştirirdiğimiz toplantıda konuşuyorduk. Yöneticilerimizin vereceği karar ise bizler için çok önemli idi çünkü onların vereceği performans kararı sayesinde 1-2 puan daha fazla zam alabilirdik.

Cargill firmasının, yüksek performans beklentisine karşılık çalışanlarına ödediği ücret ise bölgedeki fabrikaların ve insanca yaşam standartlarının çok altında kalmıştır.

İşçiler her geçen gün eriyen maaşlarının, artık yöneticilerinin insafına bırakılmayacak kadar kötü duruma düştüğünü gördüğü anda 2014 yılında Tek Gıda-İş sendikasına üye olmaya başladılar. Süreç yavaş ilerlesede 2017 yılının sonuna doğru Orhangazi çalışanlarının büyük çoğunluğunun sendikaya üye olması sonucu, yetki tespiti için gerekli olan sayının üstünde bir sayı ile çalışma bakanlığına başvurulmuştu. Cargill Türkiye yönetimi ise İstanbul genel merkezde çalışan plaza emekçilerini gıda işkolunda çalışıyormuş gibi gösterip çalışma bakanlığında itirazda bulundu. Bu itiraz sonucunda yetki tespiti için gerekli sayı yükseldi. Bu itiraza, biz çalışanlar olarak en iyi yanıtı sendikali olabilmek için yetki tespit sayısını yakalayarak vermek istedik, üyeliklere devam ettik. Üyeliklerin arttığını ve bu sayının da yakalanabileceğini anlayan Cargill yönetimi hükümetin, nişasta bazlı şeker (NBS) kotasını düşürmesi bahanesine sığınarak daralma yönüne gideceğini söyledi ve 17 Nisan 2018 tarihinde 14 sendikali arkadaşla birlikte kapı önüne konulduk. İşin garip tarafı ise Cumhurbaşkanı tarafından onaylanmayan, resmileşmeyen bir kanun taslağı yüzünden işten çıkarıldık.

Cargill yönetimi daralma bahanesiyle işten çıkartma yaparken her zamanki gibi ilk önce hakkını arayan, sendikal mücadeleye öncülük etmiş 14 arkadaşı işten çıkartmış,

böylelikle sendikal mücadeleye engel olabileceğini düşünmüştür. Çıkarılan arkadaşlar içerisinde fabrikanın kurulumundan bu zamana kadar emek vermiş, yüksek performans ödülleri alan çalışanlar var. İşin en ilginç yanı ise NBS kotasının uygulanmadığı bölümlerden çıkarılan arkadaşlar var ve çıkarılan bu arkadaşların yerine fabrikanın diğer bölümlerinden eleman kaydırılarak üretimin kesintisiz devam etmesini istemektedirler. İş daralmasını öne süren yönetim, fabrikadaki yoğun iş temposuna ayak uydurabilmek için 12 saatlik çalışma periyotları belirlenmiş ve çalışanlara fazla mesai zorunluluğu getirmiştir. Yani daralma sendikalaşmanın önüne geçebilmek için iyi bir fırsattı Cargill yönetimi için.

Yaşanan bu durum karşısında sendikamız avukatları aracılığı ile Cargill yönetimini işe iade istemi ve sendikalaşmayı engelleyici faaliyetlerde bulunmak suçlaması ile mahkemeye verdik. Bu haksız hukuksuz tutumun bir an önce son bulması ve yıllarca emek verip büyük mücadeleler verdiğimiz işyerimizde tekrar iş başı yapmak için fabrika önünde sendikamızla birlikte direniş geçtik. STK'ların, siyasi kitle örgütlerinin destekleri ile direnişimiz kamuoyunda yankı buluyor. Fabrika önüne kadar gelerek verdikleri destek ile yanımızda olan, bu hukuksuzluğa karşı duran insanların olması biz işçilere moral motivasyon anlamında büyük katkıda bulunuyor.

Bizler biliyoruz ki emek verilmeden, mücadele edilmeden hak kazanılmaz. Mücadeledeki kararlılığımız tekrar iş başı yapana kadar gerek Orhangazi fabrikası önünde gerekse Cargill genel merkezinin de içinde bulunduğu Ataşehir'deki plazada devam edecektir.

Yaşasın sendikal mücadelemiz, yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Bodrum'dan bir turizm işçisi

Patronların karnı, zevki ve sefası işçilerin cefasıyla gerçekleşiyor!

Merhaba, ben Bodrum'da otelde çalışan bir turizm işçisiyim. Bodrum, Çeşme, Antalya, Marmaris gibi yerlerde oteller genellikle "sezonluk" diye adlandırılan turizm otelleri. Yani Mart-Nisan gibi açılış yapan sonra da Ekim ayında kapanan cinsten oteller. Dolayısıyla resepsiyonundan, ön büroya, house-keeping departmanına, garsonlara ve mutfakta çalışan aşçılara kadar bu otellerde çalışan turizm işçileri Ekim ayı geldiğinde memleketlerine dönüp yeni "işler" aramak zorunda.

Milyonlarca turizm işçisi gibi bir otelde çalışmak için işbaşı yaptığımda ilk olarak oryantasyon almak için toplantı salonunda toplandık. Otelin ne kadar güzel, kaliteli olduğundan, bu yüzden oda fiyatlarının pahalılığında bahsedildi. Biz işçiler, bir ay emeğimizin karşılığı bir günlük odada kalmayışımızla karşı karşıya kalmış olduk. Mayıs ayında bir odanın en düşük fiyatı 450 euro olarak belirlenmiş durumda. Yani bir yandan zenginler işçilerden sömürdükleri paraları rahat içinde harcamaları için biz işçiler-emekçiler saatlerimizi, alın terimizi harcamak zorundayız. Odaların herhangi birinde kal-

mak için ise, hiç harcama yapmadan bir ay çalışmak bile yetmiyor! İşte sınıfsal eşitsizlik ve adaletsizliğin apaçık örneği. Bir dipnot verilecek olursa, otelin sağladığı villa tipi seçenekler ise bir günlük 20 bin - 40 bin euro arasında seyredebiliyor. Bir işçinin kaç gün, ay, yıl çalışması gerekiyor?

24 Haziran'da patron partilerinin seçeneği ne turizm işçilerini rahatlatacak, ne de zenginlerin bir günde binlerce lira harcadığı düzene son verecektir. Tam tersine 25 Haziran'da ne "Cumhur İttifakı" ne de "Millet İttifakı" patronların daha fazla sömürmesine dur demeyecek, aksine sömürü düzenini kamçılıyıp patronların ellerini kiri gibi para harcamalarına son vermeyecektir. Bu nedenle, patron partilerine, işçi düşmanlarına verecek oyumuz yok. İşçi sınıfının ve emekçi halkın krizden çıkışının programı bellidir. Bu programı savunan, işçi emekçinin sorunlarına gerçekten çözüm getirecek tedbirleri alacağını, krizin bedelini patronlara ödeteceğini söyleyen bir alternatif de yok. O nedenle 24 Haziran'da geçersiz oy vereceğiz ve yatırımı seçimin sandıklarına değil, mücadeleye yapacağız.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde anlaşma sağlandı

Belediye-İş Sendikası ile İzmir Büyükşehir Belediyesi arasında devam eden ve 5 bin 500 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlandı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İZSU, ES-HOT, İZULAŞ, İZBELCOM ve İZBETON'da örgütlü Belediye-İş İzmir şubeleri ile belediye yönetimi arasındaki TİS görüşmeleri, belediye yönetiminin %8'lik zam dayatması sonucu tıkanmıştı. Bunun üzerine İZBETON'da

grev kararı asılırken, grev sağı kapsamında olan İZSU ve İZBELCOM'daki toplu iş sözleşmeleri ise Yüksek Hakem Kurulu'na gitmişti.

Belediye-İş Sendikası ile İzmir Büyükşehir Belediyesi arasında daha sonra yapılan görüşmelerde belediye yönetimi, ücret zammı ve diğer haklarda önerdiği %8'lik zam dayatmasından vazgeçerek %12,5 zam talebini kabul etti ve 2 yıllık toplu sözleşme imzalandı.

Antalya Beldibi'nden bir turizm işçisi

Seçimlerin turizm işçisine vaat ettiği bir şey yok!

Turizm sektörü bugünlerde, "rekör" açıklamalarıyla gündemde. Geçtiğimiz aydan bu aya turizmde yabancı turist patlamasından bahsediliyor. Ama ne gelen turist sayıları ne de turizm sayesinde ülkeye giren milyonlarca dolar turizm işçisinin koşullarının düzelmesine neden olmuyor. Turizm işçileri bugün de turizm krizi varmış gibi kötü koşullarda çalışıyor. Rekorlar döneminde bile ücretlere zam yok, sigortasız, yılın yarısını aç yarısını tok geçirmek zorunda kalıyoruz. Turizm işçileri bu kadar kötü şartlarda çalışırken hem turizm patron örgütleri hem de hükümet sağda solda miting alanlarında ülke turizmiyle övünüp duruyor. Ne hükümet ne de diğer cumhurbaşkanı adayları çıkıp turizm işçilerin aslında otel reklamlarında olduğu gibi mutlu mesut olmadıktan bahsetmiyor. Çünkü onların

gündeminde ne turizm işçileri ne de diğer sektörde çalışan işçiler var. Hiçbiri çıkıp kısmı işsiz kalan turizm işçisine şartsız şurtsuz işsizlik fonunu açacağını söylemiyor. Turizm işçileri için tam istihdamı savunmuyor. Yıllarca sömürülen turizm işçilerinin durumunu seçimden sonra hemen düzeltileceğini söyleyemiyor. Onlar için turizm işçilerin kötü koşullarda çalışması değil, turizm patronlarının pa-

ralarını nasıl korunacağı daha önemlidir. Turizm işçisinin durumunu ancak turizm işçisi ve diğer sektörlerde çalışan işçiler düzeltebilir. Bugün ne mevcut cumhurbaşkanı ne de onun yerine geçmek isteyenler biz turizm işçilerinin adayı değildir. Bu nedenle patron partilerine, işçi düşmanlarına oy yok. 24 Haziran'da geçersiz oy kullanacak ve 25 Haziran'da da mücadeleye devam edeceğiz.

ODTÜ Rektörlüğü sendika seçme özgürlüğünü gasp etti

Tüm kamu kurumlarında olduğu gibi ODTÜ’de de memur statüsünde çalışan emekçiler için her yıl 15 Mayıs itibariyle en çok üye kaydetmiş olan sendika, bir toplantı ile yetkili sendika olarak tespit edilir. Bu tespit, Mayıs ayı sendika aidatı kesinti listesi esas alınır. 15 Mayıs 2018 itibariyle 592 üyesiyle Eğitim Sen, ODTÜ bünyesinde en çok üye kaydetmiş sendika konumunda bulunuyordu. Yetki tespiti öncesinde OHAL koşullarının yarattığı korkulara rağmen 118 yeni üye kaydederek ciddi bir örgütlenme hamlesi de gerçekleştirmişti. Ancak yetkili sendika türlü oyunlarla Türk Eğitim-Sen oldu.

Eğitim Sen’in ODTÜ’deki örgütlenme hamlesi, MHP çizgisindeki Türk Eğitim-Sen’in AKP çizgisindeki Eğitim Bir Sen ile ittifak halinde yetkiyi elde etmek amacıyla Eğitim Sen hakkında yoğun biçimde “terörist sendika” karalamaları yaptığı bir dönemde gerçekleşmesi bakımından anlamlıydı. Öncelikle bu, Eğitim Sen’in emekçilerin mücadelesinde bir kaldıraç olduğunun görülmesi anlamına geliyordu. Ayrıca hükümet destekli yandaş sendikaların ODTÜ’de yetkiyi elde etme ihtimaline karşı ciddi bir refleks de doğmuştu. Üye olmaktan uzak duran pek çok kişi bu süreçte sendikaya üye olmakla kalmadılar, onlarca yeni üyenin de sendikaya kaydolmasını sağladılar.

ODTÜ yönetiminin yandaş sendikalarla işbirliği

Eğitim Sen bu örgütlenme hamlesini kısmen gizli yürütmek zorunda kaldı. ODTÜ yönetimi oylamayla seçilmedi, Cumhurbaşkanı tarafından emrivaki ile atandı. Sürecin gizli yürütülmesinin en büyük sebebi de Türk Eğitim-Sen’in rektörlüğe verilen

her dilekçeden anında haberinin olması ve karşı hamlede bulunmaları idi. Örgütlenme hızının tespit edilememesi amacıyla Eğitim Sen yeni üyelerinin büyük çoğunluğunu yetki tespiti için son gün olan 14 Mayıs günü mesai bitimine on dakika kala bildirdi. O esnada aradaki fark Eğitim Sen lehine 14 üye idi.

Bu durumun akabinde gerek Rektörlükteki kimi yöneticileri, gerek yetkiyi elde ettiğini düşünen Türk Eğitim-Sen’i bir telaş aldı. Önce aidatların tek tek değil topluca yatırıldığı ya da üyelik formlarının dilekçe olarak verildiği ama sisteme taranmadığı gibi anlamsız gerekçelerle belgeleri geçersiz saymaya çalıştılar. Neyse ki, Eğitim Sen bu anlamsız gerekçeleri boşa düşürecek hukuki ve fiili müdahalelerde bulunarak bu üyelerini saydırmayı başardı. Yalnız bu sırada yandaş sendika aralıksız biçimde, adeta güvence almış gibi, yetkiyi elde ettiğini duyurmaya başladı.

Rektörlük prosedüre uygun olarak 18 Mayıs Cuma günü yetki tespiti toplantısının gerçekleştirileceğini duyurmuştu. Başlamasına çok kısa bir süre kala toplantı,

yönetim tarafından ertelendi. Gerçek olarak da “değerlendirmelerin sürüyor olması” gösterildi. Bunun altında bir bit yeniği olduğu belliydi.

Eğitim Sen’in yetkisinin gaspı

Nitekim 22 Mayıs günü toplantı başında Rektörlük yetkilileri her iki sendikanın üye sayısının da 587 olarak gösterildiği listeler sundular. Burada açıkça bir oyun vardı. Öncelikle Eğitim Sen’e üye olan kimi kişilerin formlarındaki el yazılarının zor okunması ya da form üzerinde düzeltme ile giderilebilecek olağan eksikler bahane edilerek 4 kişi listeden çıkarılmıştı. Daha da vahimi Türk Eğitim Sen’e süre dolduktan sonra 9 üye eklenmesi söz konusuydu. Elbette Eğitim Sen bu duruma itiraz etti ve toplantıya ara verildi.

Üniversite yöneticileri tam bir saat boyunca kendi aralarında görüşmeler gerçekleştirdiler. Sonunda da Eğitim Sen’in tüm itirazlarının reddi ile birlikte üniversitede yönetici görevlerde bulunan 6 üyesinin daha kurallara aykırı şekilde, geçen aydan başlayarak

silinmesine ve Türk Eğitim-Sen’e “unutulduğu” için geçtiğimiz aydan başlamak üzere 3 üye daha eklenmesine karar verdiler.

Son çare olarak geçmişe dönük kararlar alınması ve bunlarla Eğitim Sen’in toplam 10 üyesi silinirken Türk Eğitim-Sen’e 12 üye eklenmesi üzerine Eğitim Sen temsilcileri toplantıyı terk ederek tepkilerini gösterdiler.

Eğitim Sen’in gücü yetkiden değil mücadeleden geliyor!

Şimdi süreç mahkemeye taşınacak. Ancak üniversite yönetimi iktidar yanlısı ve işbirlikçi sendikayı zorlamayla yetkili kılarak aslında kendi ayağına kurşun sıkılmış oldu. Bu durum Eğitim Sen’in örgütlenme hamlesine güç vereceği gibi ODTÜ içerisinde bir süredir atanmış yönetime karşı gelişmekte olan tepkilerin de ateşlenmesine yol açacaktır. Zaten Eğitim Sen de yaptığı açıklamada tüm üyelerini önümüzdeki dönemde sendikaya ve haklarına sahip çıkmaya, ayrıca ODTÜ’nün demok-

ratik, özgürlükçü birikimine yönelik saldırılara karşı daha fazla sorumluluk almaya, dayanışmayı ve örgütlülüğü büyütme çağırarak bu yönde adımlar atacağını ilan etti.

ODTÜ yönetimi bu yaptığı ile emekçilerin sendika seçme özgürlüğünü gasp etmiştir. Başvurduğu yöntemler pek çok fabrikada ve işyerinde mücadeleci sendikalara karşı sarı sendikaları getiren patronların Ali Cengiz oyunlarına benzemektedir. Gözden kaçan şudur ki Eğitim Sen gücünü yetkiden değil sınıf çıkarları temelinde emekçileri bir araya getirerek verdiği mücadelenin yarattığı etkiden almaktadır. Daha önce Gezi ile başlayan halk isyanında ve kampüsten geçirilen yolda, Berkin Elvan boykotunda, Soma grevinde, promosyon eylemlerinde, çadır direnişlerinde olduğu gibi emekçiler, fiili mücadeleler ile yönetimin, iktidarın ve yandaş sarı sendikalarının karşısına dikilmeye daha da güçlü şekilde devam edeceklerdir.

Flormar işçileri sendika hakkı için mücadele ediyor

Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde (GOSB) kurulu, kozmetik ürünleri üreten Flormar fabrikasında işçiler Petrol-İş sendikasında örgütlendiler. Çoğunluğu sağlayan Petrol-İş Çalışma Bakanlığına yetki başvurusunda bulundu. Flormar’ın Fransız patronu ise işçilerin örgütlenmesini engellemek amacıyla toplamda 120 işçiyi işten çıkardı. Çoğu kadın olan Flormar işçileri 15 Mayıs’tan beri fabrikanın önünde direniyorlar.

Tüm baskılara karşı direniş

Flormar işçileri fabrikada uygulanan baskılara karşı örgütlenmelerini, daha iyi bir ücret ve çalışma koşulları için anayasal haklarını kullandıklarını söylüyorlar. Buna karşılık kozmetik tekeli ise direnişi kırmaya çalışıyor. İçeride üretim de-

vam ediyor. Tezgah başındaki işçileri sendikadan istifa etmeye zorlayan şirket, işçilerin örgütlenme hakkını hiçe sayıyor. Taşeron işçilerle üretime devam ederek, direnişe destek verenleri bir bir işten çıkararak sendikalaşmayı kırmayı hedefliyor. Direnişin ilk haftası biterken fabrika giriş kapısına tel çekip kırmızı brandayla kapatan Flormar, içeriyle dışarının bağına kesmeye çalışıyor. Bu da yetmiyor, servis şirketi patronun talimatıyla büyük otobüsleri kapının önüne yerleştirerek direniş alanını işgal ediyor.

Flormar kamuoyuna yaptığı açıklamada Petrol-İş’in çoğunluğu elde etmediğini iddia etti. Ayrıca şirketin sendikal faaliyetlere karşı olumsuz bir görüşü olmadığı gibi inanması güç bir açıklama yaptı. İşten çıkarılan işçiler hakkında tek

kelime etmeyen Flormar, kendisinin zor durumda kaldığını söyledi.

Mücadele devam ediyor, dayanışmayla büyüyor

GOSB’da direnen Flormar işçilerine Gebzeli işçiler destek ziyaretleri düzenliyorlar. Birleşik Metal İş, Tek-Gıda İş, Nakliyat-İş gibi sendikalar direniş alanına gelerek dayanışma gösterdiler. Siyasi kurumlar ve kitle örgütleri de Flormar mağazaları önünde yaptıkları eylemlerle boykot çağrısı yapıyorlar. Tüketim boykotunun Flormar’ın canını yakacağı, direnen işçilere faydalı olacağı açıktır. Ancak direnen işçilerin işe iadesi, fabrikaya sendikanın girmesi için üretimden gelen gücün kullanılması en etkili silah olacaktır.

Paris’te Flormar işçileriyle dayanışma eylemi

Gebze’de, fabrika önündeki direnişlerini sürdüren Flormar işçileriyle dayanışma eylemleri, Türkiye’nin birçok şehrinin ardından Fransa’nın başkenti Paris’e de sıçradı. Geçtiğimiz aylarda, Metal Greviyle Dayanışma Komitesi adıyla kurulan ardından Direniş ve Grevlerle Dayanışma Komitesi adını alan bileşimin çağrısıyla düzenlenen eylem, Paris’in en işlek noktalarından biri olan Rivoli Caddesi üzerindeki Yves Rocher mağazası önünde gerçekleşti. (Flormar, altı yıl önce Fransız kozmetik devi Yves Rocher’ye satılmıştı. Fransa’da Flormar mağazası olmadığından eylem Yves Rocher mağazası önünde yapıldı.)

Yaklaşık 20 kişinin katıldığı eylemde, hem caddeden geçen insanlara

hem de mağazaya girmek isteyenlere Flormar direnişinin sesi hem Fransızca ve İngilizce bildirilerle hem de sloganlarla taşınarak, boykot çağrısına destek vermeleri istendi. Mağazaya girmekten vazgeçen müşterilerin yanı sıra, uzun süredir Yves Rocher müşterisi olduğunu fakat direnişteki işçilerle dayanışmak için hem Yves Rocher kartını iptal edeceğini hem de iptal etme sebebini Yves Rocher’ye mail ile iletteğini söyleyen de oldu. Yaklaşık bir buçuk saat süren eylemin bir saatlik kısmında, Yves Rocher mağazası, kapılarını kapatarak müşteri almadı. Eylem, en kısa sürede bir başka Yves Rocher mağazası önünde buluşmak üzere sözleştikten sonra sloganlarla son buldu.

İşçinin ekonomisi

Rekor kıran dövizin faturası

Döviz kurlarındaki artış ekonomik yapıdaki bozukluğu çarpıcı bir şekilde gösterdi. İthalata ve yabancı sermayeye bağımlı Türkiye ekonomisinin ne kadar kırılgan bir yapıda olduğunu tüm halk görmüş oldu. Nisan ayı rakamları ile dış ticaret açığı yüzde 35 artarak aylık 6 milyar 685 milyar oldu. Zaten durum yeterince kötü değilmiş gibi ihracat geçtiğimiz yılın aynı ayına göre yüzde 4,4 azaldı, ithalat ise yüzde 1 arttı. Hal böyle iken dövizin rekor kırmasına şaşırılır mı?

Nitekim dolar 5 liraya dayandıktan sonra Merkez Bankası'nın faiz artırma adımları gelince dövizin gerilediğini gördük. Ancak Mayıs sonu itibarıyla dolar hala 4,5 lira düzeyinde dalgalanmak-

taydı.

Türkiye'deki özel şirketlerin toplam 222 milyar dolar döviz açıkları bulunuyor. Yani şirketlerin döviz varlıkları ve kazançları döviz cinsinden harcamalarını ve borçlarını karşılamıyor. Dolar-daki 1 kuruşluk artış, söz konusu açığın lira cinsinden 2 milyardan fazla artması demek. Peki yılbaşından itibaren döviz kaç kuruş arttı? Ocak'tan Mayıs sonuna kadar tam 70 kuruş! Yani döviz açığı 140 milyar liradan fazla artmış durumda.

Şirketler bunu bir yerden çıkaracak. Öncelikle emekçiden çıkaracaklar. Geç ödenen maaşlar, işten çıkarma söylentileri ayyuka çıktı. İkinci olarak devleti soya-caklar. O da patronların bir bü-

Tüm bu uygulamaların devlet bütçesine getirdiği yük ise gelir vergisi yoluyla işçiden ve emekçiden çıkartılacak.

Bir de dövizdeki artışın, maliyetleri ve fiyatları arttırması dolayısıyla hayat pahalılığına neden olması söz konusu. Bunun etkisi zamanla kendini daha fazla gösterecek. İşçi ve emekçilerin alım gücü düşecek. Özetle bizim dolarımız mı var ki diyenleri kötü bir sürpriz bekliyor. Milyarlarca doları olanlar döviz ve borsa spekülasyonlarında paralarına para kattılar. Faturayı da dolarımız yok diyenlere yolladılar!

Faiz lobisinin ricacıları

Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek ve Merkez Bankası Başkanı Murat Çetinkaya, Londra'ya hasar onarımına gittiler. Tayyip Erdoğan'ın, Londra ziyaretinde dünyanın iki numaralı finans merkezi City nezdinde yarattığı tahribatın etkilerini gidermeye. Toplantıdan görüntü yok. Gizli. Kimler vardı orada? Tabii dünya finans piyasasının kodamanlarının Londra şubelerinin temsilcileri. Ama ne fotoğraf çektiler, ne de kimlerin katıldığına dair halka bilgi veriliyor.

Bu iş Salı günü oluyor. Ondan önce Pazar gecesi aynı ikili, Mehmet Şimşek ve Murat Çetinkaya, Türkiye finans sektörünün 100'den fazla temsilcisiyle bir araya geliyor. Bunlar kim? Açıklama yok, fotoğraf yok. Bu toplantının katılımcıları ve içeriği de halktan saklanıyor. Tıpkı Londra toplantısı gibi, buradan da haberi ancak "yatırımcı" adıyla anılan para babalarından bazıların kuliste gazetecilere söyledikleri sayesinde alıyoruz. (100'den fazla banka, sigorta şirketi, aracı kurum yöneticisi, en hasından kerli ferli kapitalist şirket yöneticisi, Pazar günlerini mahvedip bir devlet yemeğine gidiyor. Durumun aciliyetine bakar mısınız?)

Nedir bu gizlilik? Halktan neden gizleniyorsunuz? Çok basit bir cevabı var bu sorunun: Görüşükleri ünlü faiz lobisi de ondan. Soruyoruz? Bundan başka bir faiz lobisi var mı?

Londra toplantısında da, Türkiye'deki toplantıda da ne konuşuluyor? Medyaya sızan bütün bilgiler gösteriyor ki, Erdoğan'ın Londra ziyaretinde Bloomberg televizyonunda ve Chatham House'ta yaptığı açıklamaların ürküttüğü, Türk lirasına sırt çevirmelerine yol açtığı kodaman finans kuruluşlarını teskin edecek, rahatlat-

cak, yeniden Türkiye borsasına yatırım yapmaya ikna edecek açıklamalar yapılmıştır. Demek ki neymiş? AKP hükümeti faiz lobisine "gel Türkiye'ye yatırım yap" diyormuş. Yani faiz lobisine yalvar yakar "gel bizi sömür" diyormuş.

Şimdi durum bu kadar açıkken, Tayyip Erdoğan'ın, tam da Mehmet Şimşek-Murat Çetinkaya ikilisi Londra yolcusuyken yaptığı ilk seçim konuşmasında şu söylediklerine ne anlam vermeli?

"Yok kurmuş, murmuş. Hepsi hikaye bunların. Biz Soros'un bilmem neyin kulu kölesi değiliz. Biz Allah'ın kuluyuz. Ey finans sektörü, eğer siz yatırımcı-mıza bu tür oyunlar oynarsanız bilesiniz ki bedelini ağır ödersiniz."

"Kur mur hikâye" ise başbakan yardımcısı ve Merkez Bankası başkanı ne demeye o kadar para ve vakit harcıyıp elin faiz lobisine yalvarmaya gidiyor. Yoksa Tayyip Erdoğan'a isyan ettiler de muhalefet mi başlatıyorlar? Onları Erdoğan'ın (Binali Yıldırım'ın ısrarıyla) yol-ladığı herkesin bildiği bir sır. O zaman Erzurum'da "ey finans sektörü!" çekip Londra'da ricacı olmak ne demek? "Biz Soros'un kulu kölesi değiliz" demek kolay. Londra'daki toplantıda Soros'un kuruluşlarının temsilcisi var mıydı, katılımcılar listesini bir açıklasınız da öğrensek!

Bütün bunların anlamı, ay-nen ABD ve İsrail politikalarında olduğu gibi, finans sermayesine karşı ses yükseltmenin de iç tüketime yönelik olduğudur. Erdoğan ve AKP emperyalist sermayenin oyununu oynuyor, ama "yabancı komplosu" diye halkı kandırmaya çalışıyorlar.

Erdoğan, Erzurum mitinginde sormuş: "Ben size diğer adaylar gibi gelip huzurunuzda palavra mı atayım?"

AKP müteahhitleri kurtarayım derken inşaat balonu halka patlayacak

Tablo III.1.2: Hanehalkı Finansal Yükümlülükleri

	03.17		03.18		Yüzde Değişim	Değişime Katkı (Puan)
	Milyar TL	Yüzde Pay	Milyar TL	Yüzde Pay		
Toplam Yükümlülükler (Tür Bazında)	500,1	100,0	574,6	100,0	14,9	14,9
Konut	190,0	38,0	215,2	37,4	13,2	5,0
Taşıt	17,2	3,4	18,6	3,2	8,2	0,3
İhtiyaç + Diğer	186,7	37,3	222,5	38,7	19,2	7,2
Bireysel KK	89,4	17,9	97,6	17,0	9,1	1,6
VYŞ Alacakları	16,8	3,4	20,8	3,6	24,1	0,8

OCAK-NISAN KONUT SATIŞ SAYILARI			
	2017	2018	DEĞİŞİM (YÜZDE)
TOPLAM	440 226	406 964	-7,55
İLK SATIŞ	197 814	186 311	-5,81
İLK SATIŞ(YÜZDE)	44,93	45,78	1,89
İKİNCİ EL SATIŞ	242 412	220 653	-8,98
İKİNCİ EL(YÜZDE)	55,07	54,22	-1,54
İPOTEKLİ SATIŞLAR	168 427	117 292	-30,36
İPOTEKLİ SATIŞLARIN PAYI (YÜZDE)	38,20	28,80	-24,61
YABANCIYA SATIŞLAR	2 984	3 362	12,67
YABANCIYA SATIŞLAR(YÜZDE)	0,68	0,82	20,60

AKP hükümeti kamu bankalarına talimat vererek konut kredileri faizini aylık yüzde 0,99'a indirdi. Maksat vatandaşın konut sahibi olması değil iflas eşliğindeki müteahhitleri kurtarmak. Nisan ayında konut satışlarında görülen azalma, özellikle birinci el konutlardaki yüzde 10'luk azalma ve satılmayan konutların birikmesi hükümeti bu adımı atmaya itti.

Kamu bankaları halkı borçlandırıp müteahhitlerin elindeki konut fazlasını (1 milyondan fazla) eritmeye çalışırken büyük bir maliyetin altına giriyor. Kamu bankaları, mevduata verdiği faizden yıllık 400 puana yakın daha düşük faizle konut kredisi verir duruma geldi. Ayrıca konutta yüzde 18'lik KDV yüzde 8'e indirildi ve tapu harcı oranı da yüzde 4'ten yüzde 3'e çekildi. Tüm

bunlar vergi gelirlerinin azalması ve kamu bankalarının zararları dolayısıyla devlet bütçesine ek yük getirecek.

Bu yükü müteahhitler karşılamayacak. Onlar iflasın eşliğinden dönüp kasalarını dolduracak. Bu vesileyle konut kredisi borcuna giren emekçileri ise büyük bir tehlike bekliyor. Çünkü emekçi halk zaten borç batağında. En son TÜİK rakamlarına göre bir yıl içinde halkın konut, taşıt, ihtiyaç ve kredi kartı borçları 74 milyar lira artmış ve 574 milyar liraya ulaşmış. Halkın çok yaygın olarak borcu borçla çevirdiği biliniyor. Konut faizleri ucuzladı ama diğer faizler tam tersine katlandı. Konut faizi 0,99 ama kredi kartının asgarisini ödediğinizde kalan borcunuza uygulanan faiz 1,84, gecikme faizi ise 2,34.

Tayyip Erdoğan, uluslararası sermaye karşısında diz çöküp faizleri bırakınca Türkiye bir anda en yüksek faiz oranına sahip ülke haline geldi. Ancak dolar istenen seviyeye gerilemedi. Uluslararası sermaye (Tayyip Erdoğan'ın deyimiyle faiz lobisi) daha fazlasını istiyor. Kurmayların İngiltere'ye pazarlığa gönderen Erdoğan onlara da "ne istedilerse" verecek. Yani faziler artacak borcu borçla çevirmek mümkün olmadığı gibi emekçi ailesi bir kara deliğe doğru çekilecek.

Faturayı yine işçi ve emekçi ödeyecek. Konut kredisi almış olanları bekleyen en büyük tehlike ise işsizlik. Önümüzdeki dönemde hükümet kemer sıkacak. Patronlar işçi çıkartmalara gidecek. Bankalar da emekçinin kapısına dayanacak. Her ne kadar faizler piyasanın altında da olsa konut borcu kredi kartı gibi küçük değil. Sadece bir kişinin çalışmasıyla ödenecek taksitler değil bunlar. Hayat pahalılığı zaten alım gücünü düşürüyor. Maaşlar-ücretler eriyor. Patronun maaşı geç yatırması, bir ay maaş alamamak bile zincirleme etki yaratır. Bu koşullarda, aileden bir kişinin bile işsiz kalması felaket demek.

Emekçi halkın krizden çıkış programı: Döviz yasaklansın! Borsa kapatılsın! Türkiye Gümrük Birliği'nden çıksın! Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi, 2016 yılının Aralık ayında "Emekçi halkın ekonomik krizden çıkış programı" nı yayınlamıştır. O gün olduğu gibi bugün de sermaye krizinde. Emekçi halkın bu krizden ağır bedeller ödemediği çıkmasının tek yolu, krizin bedelini krizi yaratanlara ödetmekten, kesin ve radikal anti-kapitalist önlemler almaktan geçiyor. Bu önlemlerle sermayenin değil, işçi ve emekçilerin krizini çözmeye odaklanan bu program, emekçi halkın krizden çıkışını sağlayacak tek program olarak güncelliğini ve geçerliliğini tümüyle koruduğu için bir kez daha yayınlıyoruz.

Devrimci İşçi Partisi 2009 yılında ABD'den başlayarak tüm dünyaya yayılan krizi en erken aşamasında bir "büyük depresyon" olarak tanımlamıştır. Daha önceki büyük depresyonlarda olduğu gibi bu krizden de orta yol çözümleriyle, sermayeyi işçi sınıfıyla uzlaştırmaya çalışan formüllerle çıkış olanaksızdır. Dünya ekonomisinin içine girdiği büyük krizden Türkiye'nin etkilenmemesi düşünülemez. Bugün dövizin dalgalanmasına odaklanan tartışmalar, yükselen döviz fiyatının bir sebep değil bir sonuç olduğu gerçeğini gizliyor. Gelişmelerin temelinde kapitalizmin krizi vardır. Bu yüzden halkı dolar bozdurmaya çağıran hükümet kampanyaları ise halkı hamasetle oyalamaktan başka bir anlam ifade etmiyor. Üstelik dolar yükselişte iken halkı dövizini bozdurmaya çağırmak, halkın küçük tasarrufunu da çarçur etmesine davettir! "Faiz lobisi" veya "15 Temmuz'un devamı" türü komplo teorileri ise AKP'nin sorumluluğu hem kendi üzerinden hem de tarih boyu sürekli kriz yaratan kapitalist sistemin üzerinden atmasına yarıyor.

Devrimci İşçi Partisi'nin krizden çıkış programı krizin doğasına uygun şekilde radikal ve kesin anti-kapitalist önlemler içermektedir. Zira krizden emekçi halkın ezilmediği, ağır bedeller ödemediği başka türlü bir çıkış yolu yoktur. Sermaye temsilcileri önerdiğimiz çözümlerin kriz yaratacağını iddia edecekler. Oysa emekçi halkın programı sermayenin krizini değil emekçinin krizini çözmeye odaklanmıştır. Kapitalist ekonominin krizinin bedelini bu krizi yaratan sermayeye ödetmeyi hedeflemektedir. DİP'in programı uygulandığında sermaye kaçacak delik arayacak, emperyalistler ve işbirlikçileri öfkelenecektir. Hepsini göğüsleriz. Çünkü biz bu toplumun yüzde 99'unu oluşturan işçi ve emekçileriz. Birleşirsek karşımızdaki sermaye cephesinin kumdan kaleler gibi yıkıldığını görebiliriz.

Programımız radikaldir, kesindir, nettir. Bu programda işçi için iş, aş, sağlıklı barınma, geleceğe umutla bakabilme vardır. Halkın geleceği üzerinde hiçbir kontrolünün olmadığı döviz, faiz ve borsanın dalgalanmalarına değil, alın teri ve el birliği ile kâr için değil ihtiyaç için yapılan üretime bağlı olacaktır.

Bu program, ulusun üretici güçlerini bir avuç sömürücü azınlığın elinden alarak halka mâl edecek programdır. Mevcut düzende fab-

rikalar, bankalar ve devlet sermayenindir. Bizim programımızda ise fabrikalar, bankalar devletin, devlet de işçinin emekçinin olacaktır!

Piyasa anarşisine karşı planlama: Özelleştirilen tüm kamu işletmeleri işçi denetiminde ve tazminatsız yeniden kamulaştırılsın!

Bugün devlet ekonomiyi yönetmekten acizdir. Bu yöneticilerin kabiliyetsizliği ile ilgili değildir. Bu ekonomiyi sermayenin çıkarları doğrultusunda piyasanın anarşisine terk eden bilinçli politikaların sonucudur. Türkiye'nin dev kamu şirketleri (Tüpraş, Petkim, Erdemir, Tekel vb.) büyük sermayeye peşkeş çekilmiştir. AKP iktidarının çok övündüğü özelleştirmelerle devlet sanayi üretiminde sıfırlanmıştır. Sadece inşaat yapar olmuştur. Devlet bankaları birbiri ardına özelleştirilmiştir. Tam anlamıyla kamu bankası olarak sadece Ziraat Bankası kalmıştır. Dolayısıyla bugün iktidarın uygulamaya çalıştığı faiz ve kur politikaları ekonomiyi planlamaya değil ekonomiyi tamamen eline almış sermayenin tercihlerini etkilemeye yöneliktir sadece. Büyük depresyon koşullarında ve piyasa ekonomisi çerçevesinde bu umutsuz bir çabadan ibarettir.

Krizden çıkış için öncelikle devlet ekonomiyeye doğrudan müdahale edebilir konuma gelmelidir. Bunun için stratejik sektörlerden başlayarak özelleştirilen tüm işletmeler işçi denetiminde ve tazminatsız yeniden kamulaştırılmalıdır. Bu şirketlerin geçmişteki gibi arpalık olmaması yolsuzluk merkezleri haline gelmesi için işçi denetimi şarttır. Ayrıca yıllarca bu halkın sırtından milyarlarca gasp eden sermaye ödediği bedeli çoktan çıkarmıştır, bu milletin kamulaştırma karşılığında onlara ödeyecek tek kuruş tazminatı yoktur!

AKP'nin hamaseti değil işçi emekçinin siyaseti: Dolar yasaklansın!

En genel anlamıyla dövizdeki artışın ekonomiyi tehdit etmesinin başlıca sebebi özel sektörün 400 milyar doları aşan aşırı dış borcudur. İşçinin emekçinin ise ne bankada doları vardır ne de dolarla borçlanmıştır. Ancak dövizdeki artış yine de işçiyi emekçiyi vuruyor. Çünkü iğneden ipliğe zam geliyor, şirketler maliyet artışlarının faturasını ücretleri ve sosyal hakları kısarak,

nihayet işten çıkartmalarla işçiyi kesmeye çalışıyor. Dövizdeki dalgalanmalar ise para babalarının spekülasyondan milyarlar kazanmasını sağlıyor. Vatandaş döviz bürolarına koşup dolar bozdurduğunda (sattığında) ticaretin basit bir kuralı olarak bu dolarların birileri tarafından da alındığını unutmamalıyız. Peki, kim alıyor bu dolarları? Bir kaç puan düşen döviz, sonrasında cumhurbaşkanının tek bir sözüyle ya da başkanlık tartışmalarının alevlenmesiyle yeniden fırladığında milyarları ceplerine indirenler kimler?

Bankalardaki tüm döviz hesapları emekçi halkın denetimine açılmak üzere şeffaflandırılmalıdır. Halka çağrılarının yapıldığı dönemlerde kimlerin ne kadar döviz stokladığı açığa çıkarılmalıdır. Dolar, Avro ve tüm döviz işlemlerinde serbestlik kaldırılmalıdır. Tüm döviz işlemleri devlet kontrolü altına alınmalıdır. Bir halkın kaderi para babalarının ve yabancı sermayenin kâr arayışının insafına terk edilemez.

Türkiye Gümrük Birliği'nden çıksın! AB'ye hayır!

Emperyalist Avrupa Birliği ile Gümrük Birliği anlaşması dış ticarette devletin kontrolünü ortadan kaldırmıştır. Türkiye'nin kronik dış açık sorununu Gümrük Birliği ile birlikte çözmek olanaksızdır. Gümrük Birliği ile Türkiye'de sanayinin dışa bağımlılığı artmıştır. İhracatta rekor kıran sektörler ara mallarının neredeyse tamamını ithal etmektedir. Dış ticaret haliyle daha güçlü olan emperyalist Avrupa sermayesinin lehine seyretmek zorundadır. Gümrük Birliği'nden fayda sağlayan, Türkiye'nin büyük sermayesidir, onların Türkiye'de ucuz işgücünü sömürüp Avrupa pazarına yüksek kârlarla mal satma olanağı yakalayan yabancı ortaklarıdır. Dış ticarette devlet tekeli olmadan bir ekonominin özgürce, emekçi halkın lehine planlanması mümkün değildir. Gümrük Birliği ve AB ile ilişkilerde göçmenler üzerinden yapılan kirli ve rezil pazarlıklar, içi boş tehditler bu toprakların insanının alınına kara leke çalmaktır. Gümrük Birliği'nden çıkmak ve AB'ye hayır demek, Kayseri pazarlığı ile değil, anti-emperyalist kararlılıkla olur.

Gümrük Birliği'nden çıkmak ve AB'ye hayır demek, kapalı ekonomiyi savunmak anlamına gelmez. Kapitalistlerin serbest ticareti sermayenin sömürü serbestliğini garanti altına alır. Biz ise bölgesel çapta

uluslararası sosyalist federasyonlar savunuyoruz. Büyük güçlerin emperyalist tahakkümünün yerine uluslararası sosyalist planlamayı yerleştiriyoruz. Bir yandan emperyalizmden kopma mücadelesi veren ulusların gücünün ve dayanışmasının artması için çabalarken her ulusun dış ticaretini kendi emekçi halkının çıkarları doğrultusunda düzenleyebilme hakkını savunuyoruz.

Borsa kapatılsın! Sermaye hareketlerine devlet kontrolü! Sıcak paranın değil alın terinin hâkim olduğu bir ekonomi!

AKP iktidarı 14 yıl boyunca ülke ekonomisini sıcak parayla yürüttü. Dış açıklarımızı yabancı sermayeye yüksek getiri sunarak kapattılar. Sıcak para geldiği sürece her şey iyiydi. AKP yüksek büyüme oranlarıyla övündü. Ama adı üstünde sıcak para bu. Kârı daha yüksek gördüğü ya da daha risksiz kazanç elde edeceğini düşündüğü anda kaçıp gidiyor. Cermesini de halk ödüyor. Sermayenin gelip, kâr edip kaçmasına olanak sağlayan, sermayenin dev kumarhanesi borsa kapatılmalıdır. Geleceğimizi sıcak para ve borsa spekülasyonları ile heba etmeyecek, alın teri ile inşa edeceğiz!

Çalışma hakkı dokunulmazdır: İşçi simsarlığı büroları kapatılsın! Kiralık işçilik, taşeron ve esnek çalıştırma yasaklansın! Tüm işçi ve emekçilere iş güvencesi!

AKP iktidarı 2009 krizinin Türkiye'yi teğet geçtiğini söylemişse de gerçek böyle değildir. 2008-2009 yılları arasında tam 800 bin kişi işsizler ordusuna katılmıştır. Resmi genç işsizlik oranı yüzde 25'e çıkmıştır. Yani kriz faturası işten çıkarmalarla işçi sınıfına kesilmiştir. Teğet geçmek bir yana kriz emekçiyi can evinden vurmuştur. Bugün de adım adım işsizlik oranı yüzde 11'i geçmiş, genç işsizliği yüzde 20'yi aşmıştır.

Sermaye yaklaşan krizde çok daha büyük bir işten çıkarma saldırısına hazırlanıyor. Bunun için hazırlıkları ilerletti. Taşeronlara çözüm bulmadıkları gibi, taşeronluğu, esnek çalışmayı yaygınlaştırmaya devam ediyorlar. İşçi simsarlığı yapan Özel İstihdam Büroları ve Kiralık İşçilik Yasası ile hem işçi çıkartacaklar hem de yedek işsizler ordusunu etkin şekilde çalışan işçilerin ücretlerini düşürmekte kullanabilecekler. Kıdem tazminatının kaldırılması ise sırada... Özel İstihdam Büroları kapatılmalı, kiralık işçilik yasası kaldırılmalıdır.

Çalışma hakkı temel bir hak. Sermayenin kâr hırsına terk edilemez. İşten çıkartmak yasaklanmalı, işçi çıkartan işyerleri işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır!

Bankalar kamulaştırılsın! Emekçi halkın borçları silinsin! Tek bir devlet bankası!

İşsiz kalmak işçiler ve emekçiler için bugün her zamankinden daha büyük bir tehdittir. Çünkü halk AKP iktidarının bilinçli politikalarıyla müteahhitleri ve para babalarını zengin etmiş, emekçiler ise boğazına kadar borca batırılmıştır. Kriz yılı

2009'da yüzde 30 seviyesinde olan hanehalkı borç yükünün harcanabilir gelire oranı bugün yüzde 50'yi geçmiş durumdadır. Bunun anlamı olası bir işten çıkartma dalgasının olduğundan daha büyük bir yıkım yaratma tehlikesidir.

Özel sektörü ve bankaları kurtarmak için işsizlik fonunu yağmaladıkları gibi, varlık fonu kurarak ülkenin birikimini yine sermayeye peşkeş çekiyorlar. O da yetmiyor, karın tokluğuna çalışan işçiden zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi (soygunu) ile zorla para sızdırıyorlar. Kurtarılacak olanlar tefeci bankalar ya da bir avuç asalak patron mudur? Patronların iktidarı patronları kurtarmak istiyor elbet. Ama işçi sınıfının çözümü tüm bankaların kamulaştırılması. Tek bir devlet bankası ile ekonominin merkezi şekilde planlanmasıdır. Milletin ekonomik gücünün tek devlet bankasında yoğunlaşması ile birlikte emekçi halkın temel tüketim masrafları için oluşan ve ailesi ile birlikte başını sokacak bir ev almak için girdiği borçlar silinmelidir.

Ne düşük ne yüksek faiz! Faizsiz düzen!

Faiz yükselsin mi düşsün mü? Para babaları faiz yükselsin istiyor. Müteahhitler ise vatandaşlara evleri satılabilmek için düşük faizden yana. Bankalar her durumda kârının peşinde. Ne de olsa onlar için en iyi müşterileri borcunu ödeyemeyip sürekli faiz ödemek zorunda kalan müşteridir.

Emekçi halkın çıkarı ne düşük faizdedir ne de yüksek faizde. Düşük faiz, enflasyonu daha fazla arttırdığında ekmeği küçülen emekçi halk. Yüksek faiz yüzünden yatırımlar kısıldığında ise işsizlikle bedeli ödeyen yine emekçi halk. Emekçi halkın çıkarı faizin kaldırılmasındadır. Nedense hep bankaların faiz oranları ile aynı oranda kâr payı olarak güya faizsiz bankacılık yapıyor diyen din tüccarı tefecilere de karnımız tok. Modern tefeci bankacılık sisteminin toptan tasfiyesi şarttır.

Emekçi halkın programını uygulamak için işçi emekçi hükümeti!

Emekçi halkın krizden çıkış programı hiç şüphesiz ki bu programı uygulayacak bir iradeyi gerektirir. Bu irade sermaye iktidarı AKP ya da onun yancısı, milliyetçiliği Koç Holding'in çizdiği sınırların ötesine geçmeyen MHP olmadığı gibi bunların alternatifini de CHP başta olmak üzere sermayeci Amerikan muhalefeti olamaz. Emekçi halk patron partilerinden bağımsızlaşmak ve kendi siyasetini oluşturmak zorundadır.

Daha önce kime oy vermiş olursa olsun tüm işçi ve emekçiler kendi menfaatlerini ön plana alarak bir bağımsız işçi ve emekçi cephesinde birleşmelidir. Sendikalarını ve işyerlerinde oluşturdukları öz örgütlenmelerini bu cephenin inşası için seferber etmelidir. Devrimci İşçi Partisi bu cephenin en aktif ve mücadeleci unsuru olacaktır. Hedef emekçi halkı krizden çıkarmak, tüm toplumu işçi sınıfı önderliğinde yeniden eşitlik ve özgürlük temelinde inşa etmek üzere bir işçi emekçi hükümetine yürüme- tir!

Sungur Savran

Anlatılan senin hikâyendir, işçi kardeşim!

Kapitalist ekonomi karmakarışık bir iştir vesselam! Şimdi bir düşünün: Dolar yükselip duruyor ya, işçi emekçi aileleri ne düşünüyor, ne yapıyor dersiniz? Eskiden dedelerimiz nine-lerimiz üç-beş kuruşluk tasarrufunu yastık altında saklamış. Hırsız kapmasın diye. Şimdi âdetler değişti, azıcık bir tasarrufumuz varsa hırsıza teslim ediyoruz! Daha doğrusu modern tefeciye. Yani bankaya. Bazen de bankada hizmetli olarak çalışan bir yakınımızın ya da mahalle kahvesinde komşumuzun kulağına fısıldadığı haberden etkileniyoruz, birkaç yüz dolar alıp kenara koyuyoruz. Sonra dolar yükseliyor, ama ne yükseliş. Seviniyoruz, iyi ki dolar aldım diye. Bir bozdursam, bin liram oldu bin beş yüz diyoruz.

Ama o değeri düşen paradır, Türk lirasıdır ücret diye bize ödenen. Bizim ücretimiz Türk lirasıyla ödenirken, petroldür, ilaç hammaddesidir, makine ve hammaddedir, ithal ettir, hepsi dolar ya da avro cinsinden. Bizim elimizdeki birkaç yüz dolar değerlendi, ama bunların hepsi pahalaştı! Şimdi fiyatlar artacak, enflasyon yükselecek. Bizim ücretler kolay kolay artmaz. Yani o kadar da sevinecek bir şey yok aslında.

Ama Türk vatandaşlarının çıkarlarını hükümet korur herhalde. Bak, yabancılar komplo kurmuşlar, onun için yükseliyormuş dolar. Cumhurbaşkanı Londra'ya gitti, üstelik de kafa tuttu İngiltere. Yürütmenin başı benim, ben karar veririm, faiz yüksek mi olur, düşük mü dedi. Ben halkımı yüksek faize ezdirmem diyor.

Diyor da a kardeşim, gel ardından ne olduğuna bir bakalım. Tayyip Erdoğan, meydanlarda "ey finans dünyası!" diye başlıyor lafa. Mesela ilk mitingini yaptığı Erzurum'da. Ama aynı gün, Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek Londra'da uluslararası finans denen kan emicilerin, tefecinin Allahının huzuruna çıktı. Memleketimizin yüksek çıkarları için her şey yapılır mı diyeceksin? Ne söz verdi onlara? Dolar ve enflasyon yükselirse faizi yine yükseltiriz evelallah dedi. Hani halkı yüksek faize ezdirmeyeceklerdi? Erdoğan "faiz bütün kötülüklerin anası babasıdır" demişti. Bugün Türkiye dünyada faizin en yüksek olduğu ülkeler arasında ikincisi!

Bu faiz beni ilgilendirmez mi diyorsun işçi kardeşim? Parayla neyle ne işim var, boğaz tokluğuna çalışıyoruz mu diyorsun? Faizler yükselince ne olur biliyor musun? Şirket, kredi almak zorlaşacağı için yatırım yapmaz. Tüketici, kredi çekip ev, araba, beyaz eşya bilmem ne almaz. Ekonomi yavaşlar, hatta durur. Patron "piyasa kötü, zam mam yok" der. Ee, hani fiyatlar yükseliyordu, ücretin aynı kaldı, yoksullaşma değil mi bu? Haydi greve gittin ücret artışı için. Cumhurbaşkanı "grev mrev yok, OHAL var" diye patronların karşısına geçip övünmüyor mu?

Tabii greve gidip gitmemeyi düşünüyorsan durumun biraz daha iyi demektir. Bir de işini yitirmek var. Patronlar hemen "talep yok, üretimi kısacağız, işçi çıkartmak zorundayız" diyecek birçok fabrikada, işyerinde. Kıdem tazminatını kaldırmaya çalışacaklar ki, işçiyi işten atmanın önündeki tek engel kalsın. Sonra kendini kapının önünde bulacaksın, ama artık kıdem de yok!

İşten atıldın, her şey ateş pahası, mutfakta yangın çıktı, bir de kredi kartı ödemeleri. Modern tefeciler Londra'da ülkeyi soyup soğana çevirmenin hesabını yapıyor, İstanbul'da işçiyi emekçiyi. Hele krediyle ev aldysan yandı. Vallahi ailenle birlikte sokağı boylayabilir, eşyaları komşunun bodrumunda çürümeye bırakıp kayınların yanına yerleşmek zorunda kalabilirsin!

Kısacası, kardeşim, Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek emperyalist ülke sermayedarlarına, finans kapitalistlerine, modern tefecilere birtakım vaatler yapınca, bunlar bilmem ne anlamam demeyeceksin. İşçi sınıfının dünya çapındaki büyük hocası, para babalarının düşmanı, emekçinin dostu Karl Marx, kapitalist sömürüyü anlattığı kitabının girişinde, bizim gibi daha geri ülke insanlarına hitap ederek "anlatılan senin hikâyendir" demişti. Londra'da İngiltere yapılan vaatlerde de öyle: Anlatılan senin hikâyendir!

Oysa işçi sınıfı çok güçlü bir sınıftır. Başını kaldırırsa kapitalist telaş içine düşer, üretimi durursa toplum durur. İş ki işçi örgütlensin, sendikasına sahip çıkıp denetlesin. İş ki düzen partilerinin hepsinin karşısında işçi sınıfının çıkarı için örgütlenmiş kendi partisine katılıp yumruğunu siyaset masasına vursun. O zaman kimse onun adına Londra'nın modern tefecileri önünde diz çökemez.

Fabrikalar bankalar devletin, devlet de işçinin elinde olduğunda, işçinin ve ailesinin sırtı pek, emperyalizme karşı alınacak.

Patron partilerine, işçi düşman ve İsrail dostları

Emperyalizme ve Siyonizme dost olan Tayyip Erdoğan'a ve AKP'ye oy yok!

Erdoğan ve AKP, İncirlik başta olmak üzere Amerikan ve NATO üslerine kalkan oldular. Kürecik radar üssünü İsrail'e kalkan olması için emperyalistlere verdiler. Suriye'de Amerikan oyununu oynadılar. Afrin'de Amerikan tuzağına düştüler. Kuzey Suriye'de NATO koridorunun parçası oldular. İdlib'i de bu koridora katacaklar. Son olarak Mıncı için TSK'yı ABD'nin işgalci askerlerinin yanına göndermek amacıyla anlaşıyorlar. Daha ne olacaktı? Erdoğan'ın kendisi BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) eş başkanı olmakla övünür dururdu. Abdullah Gül'ü vazgeçirmek için gönderdiği Genelkurmay başkanının boynunda ise Amerikan liyakat madalyası var.

Erdoğan'ın kendisi ayrıca 2003 yılında ABD'de ADL ve AJC isimli Siyonist örgütlerden Yahudi Cesaret Ödülü almıştı. Yanlışlıkla değil! En kritik zamanlarda İsrail için aldığı ödülün gereğini yaptı. Sabra ve Şatilla kasabı Ariel Şaron iktidarda iken İsrail'le yakın bir işbirliği içinde oldu. Ariel Şaron, İsrail'de Erdoğan'ı misafir etti. Erdoğan bu ziyarette Kudüs'ün İsrail'in başkenti olduğuna dair Şaron'un söylevini başını sallayarak ve gülümseyerek dinledi. Sonra İsrail'le ticaret hacmi rekor kırdı. "One Minute" olayına ve Mavi Marmara katliamına rağmen ticaret artışı devam etti. Son olarak İsrail'den lütuf adıyla para alınmasıyla ve Filistin kaya gazının pazarlanmasıyla vaadiyle Mavi Marmara

davası düşürüldü. Davada yargılanan İsraili katiller aklandı. Bu anlaşmanın altında Ankara'nın karşısında İsrail'in başkenti olarak Kudüs'ün adı zikredilmekteydi.

Erdoğan ve AKP, Avrupa emperyalizmine de hizmette ve dostlukta kusur etmedi. AB'ye uyum sürecinde Avrupalı tekellerin ve IMF'nin istediği işçi düşmanı yasaları geçirerek Türkiye'yi Avrupa sermayesinin ucuz emek cennetine çevirdi. Suriyeli mültecilerin Avrupa'ya geçirilmemesi karşılığında, kendi deyimleriyle "Kayseri pazarlığı" yapıp Avrupa'dan para koparttılar. Şimdi İngiliz kapısında el pençe divan olmuşlar, yağlı kârlar vaat edip sermayeyi Türkiye'ye çekmeye çalışıyorlar. Erdoğan İngiliz emperyalizmine o kadar bağlı ki Türkiye vatandaşları sosyal medya paylaşımları yüzünden hapse atılırken, kendisine yakası açılmadık küfürler eden İngiliz Dışişleri Bakanı Boris Johnson'u bizzat ağırlayıp, tablolar hediye etmekten utanmadı. Emperyalizme bağlılıkları sadece kendilerini değil tüm milleti küçük düşürüyor.

Emperyalistler Erdoğan'ı ve AKP'yi seviyor. Çünkü Türkiye'yi emperyalizmin borç kölesi yaptılar. AKP'li yıllarda Türkiye'nin dış borcu 2 buçuk kat arttı ve 438 milyar dolar oldu. Övündükleri şey halktan alıp IMF'ye borçlarını tıkr tıkr ödemek. ABD, ayrıca elinde Halkbank davasını koz olarak tutuyor. Her gün serbest piyasaya iman tazeleyen AKP iktidarı, vatandaşa güvenceli iş vermiyor, emekçinin var olan güvencesini de

elinden alıyor ama emperyalistlerden alınan borçlar için bizzat garanti veriyor.

Görüldüğü gibi ABD ve AB emperyalizmine, İsrail Siyonizmine Erdoğan ve AKP'den daha iyi dost yok! O yüzden de işçiden emekçiden oy yok!

OHAL'i sürdüreceğim diyen patron dostu Tayyip Erdoğan'a ve AKP'ye oy yok!

Erdoğan'ın OHAL'i nasıl patronların çıkarına kullandığını kendi sözlerinden okuyalım: "Cumhurbaşkanı olarak şahsen muttali olduğum her meselede kimliğine bakmaksızın iş adamlarımızın önünü açmanın hep gayreti içinde bulunduk... Ama o günden bugüne eğer bu Olağanüstü Hal olmamış olsaydı, bak işte burada kısa bir süre önce Bursa'da bu tür yollara tevessül etmek isteyenler oldu. Biz nereden istifade ettik? Olağanüstü Hal'den. Biz oradaki yatırımcılarımızın önünü kesmek isteyenlere neyle müdahale ettik? Olağanüstü Hal ile, anında hemen oradaki grevi durdurduk."

AKP döneminde, en sonucusu Mersin'de Petrol-İş'in örgütlü olduğu Soda A.Ş. olmak üzere, 15 grev yasaklandı. MESS ve EMİS gibi grup toplu sözleşmesi sürecinde yasaklanan grevlerse onlarca işyerini ve on binlerce işçiyi kapsamaktaydı. Grev yasağı kararlarının yedisi OHAL döneminde alındı. Aslında bu grevler de OHAL'in valilere verdiği yetkiye dayanarak değil olağan dönemlerdeki prosedüre göre yani bakanlar kurulu kararıyla yasaklandı. Bu arada pek bilinmiyor ama OHAL, valilere toplu işten çıkarmaları durdurma yetkisi de veriyor. Ne var ki tahmin edilebileceği gibi en son Flormar'da 100'den fazla işçi başta olmak üzere yüzlerce, binlerce işçi sendikal sebeplerle işinden ekmeğinden edildiği halde kimse kılıcı kıpırdatmadı.

Kamuda da aynı şekilde grevci, mücadeleci, sosyalist sendikacıları, işyeri temsilcilerini KHK'larla ihraç ettiler. Mor beyin adı altında pek çok işçi ve emekçi haksız yere hapis yattı. Telif edilemez maddi ve manevi zararlara uğratıldı. Ama en tepelerde rehin alınmış cemaatçiler operasyonlarda kullanılmaya devam edildi. Parası olan ise dokunulmazlık zırhı kazandı. "FETÖ borsası kuruldu para veren hapisten

Patronlarına, NATO, ABD, AB na oy yok!

çıkıyor” diyenler yani patrona OHAL’in işlemediğini itiraf edenler de bizzat AKP milletvekilleriymi.

Erdoğan ve AKP, seçim vaatlerinde işte bu işçi düşmanı OHAL’i devam ettireceğini söylüyor. OHAL’de işçiye, emekçiye; iş, ekmek, güvence yok! O halde Erdoğan ve AKP’ye oy yok!

Halkı yoksullaştıran ve borç batağına batıran Erdoğan ve AKP’ye oy yok!

Tayyip Erdoğan 1 Kasım seçimlerinden önce 1.300 lira asgari ücret vaadiyle gelmişti. Asgari ücreti 1.300 lira yaptılar. Peki ya alım gücü? Ücretlere zam gelir gelmez işneden ipliğe her şeye zam yağmaya başladı. 2015 yılında 454 dolar değerinde olan asgari ücret 2016 yılında 1.300 liraya yükselmesine rağmen 448 dolara düştü. 24 Haziran’a giderken 1.603 lira olan asgari ücretin dolar karşılığı ise 356 dolara kadar düşmüş durumda. Bu rakam kriz yılı olan 2009’un 359 dolarlık asgari ücretinin bile altında. Durum ortadayken Erdoğan, açlık sınırının altındaki asgari ücrete tepki gösteren işçilere “gözünüze dizinize dursun” dedi.

Asgari ücretli giderek yoksullaşırken herkesin diline pelesenk olmuş bir cümle var: Kriz olsa herkesin elinde son model cep telefonu olur mu? Olur! 2002 yılında 6,7 milyar lira olan hanehalkı borcu 575 milyar liraya çıkarsa bal gibi olur. Halkın telefon da hakkı, araba da hakkı, ev de hakkı... Ama kapitalist AKP’nin yönetiminin politikası vatandaşa hakkını vermek değil: Halk borçlanır, telefon alır, araba alır, kapitalistler kazanır, ev taksidine girer müteahhitler kazanır, borcunu ödemek için daha çok borçlanır tefeciler kazanır, sonunda vatandaş borç kölesi yapılı. İşte AKP’nin emekçi halka reva gördüğü budur.

Milletin birikimlerini sermayeye peşkeş çeken Erdoğan ve AKP’ye oy yok!

AKP’li yıllar başta KİT’ler yani devlet

işletmeleri olmak üzere milletin birikimlerinin sermayeye peşkeş çekildiği yıllar oldu. Maliye Bakanı Naci Ağbal’ın açıkladığı rakamlara göre 2003 yılından 2017’ye kadar 101 kuruluşta kamu payları satıldı. 10 liman, 85 elektrik santrali, 40 işletme, 11 otel ve sosyal tesis ile 3 bin 631 taşınmaz özelleştirildi. Bu dönemde 37 maden sahası, üç gemi, 6 bin 808 makine-teçhizat, 155 isim hakkı/marka ve araç muayene hizmetleri de devletten özel sektöre satıldı. Son olarak bu kervana Şeker fabrikaları da katılmış durumda.

AKP, 60 milyar dolarlık satış yapıldığını söyleyerek övünüyor. Ancak bu bir başarı değil. Satılan devlet işletmeleri ile özel sektör sadece kamu mallarının üzerine konmadı; aynı zamanda tekel konumundaki bu işletmelerin yüksek kârlarını da iç etti. Bugün sadece Tüpraş’ın yıllık faaliyet kârı 1 milyar doların, cirosu ise 10 milyar doların üzerinde. Türkiye’nin en büyük sanayi kuruluşu olan Tüpraş, 2005 yılında Koç Holding ve Shell ortaklığına 4 milyar dolara peşkeş çekildi.

Sadece sanayi ve kamu işletmeleri değil hastaneler ve okullar da özel sektöre geçti. Beraberinde sağlık ve eğitim de paralılaştı. AKP şehir merkezlerinde devlet hastanesi bırakmıyor. Şehirleri özel hastanelere bırakıyor, kamu-özel ortaklığı ile inşa edilen şehir hastaneleri ise köprülerdeki geçiş garantisini gibi müteahhit şirketlere yatak doluluğu garantisini veriyor. Yani geçmediği köprüünün parasını ödeyen millet, hasta olmadığı halde sağlık tüccarlarının cebini dolduracak. Özelleştirilen eğitimin hâli ise içler acısı. Devlet okullarını bitiren adeta birer toplama kampına dönüştüren AKP, dershaneleri de özel okula çevirerek eğitimde özelleştirmeye çağ atlattı.

Milletin birikimlerini peşkeş çeken, halkın sağlığını, genç kuşakların eğitimini sermayenin ellerine bırakan AKP, sermayeye kazandırıyor ama halk kaybediyor. Özelleştirilen tüm KİT’lerin ve diğer varlıkların, kilit sanayi dallarındaki özel teşebbüslerle birlikte işçi denetiminde kamulaştırılmasından başka çıkar yol yok. Bu gidişata son vermek için Erdoğan’a ve AKP’ye oy yok!

Levent Dölek

Sosyalistler sıradan seçmen gibi davranamazlar!

Türkiye’nin ciddi sorunları var ve bu sorunlar gün be gün daha yakıcı bir hâl alıyor. Bu sorunların çözümünü mevcut düzen siyaseti içinde bulmak mümkün değil. Mesela ekonomiyi ele alalım. Bankalar başta olmak üzere kapsamlı bir kamulaştırma programı olmadan, Sungur Savran’ın ifadesiyle Merkez Bankası üzerinde proletarya diktatörlüğü kurmadan, dış ticarete devlet tekeli oluşturmadan, döviz ve sermaye hareketlerini devlet kontrolüne almadan, kısacası fabrikaları bankaları devletin, devleti de işçinin yapmadan çıkış yolu yok. Bu çıkış yolunu sosyalistlerden başka kim gösterebilir?

Yine emperyalist savaş güncel bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor. Türkiye’yi, Suriye’de önce NATO koridoruna ortak etmek istediler, şimdi de Amerikan işgaline ortak etmek istiyorlar. İktidarın da muhalefetin de etekleri zil çalıyor. 25 Haziran günü koşu koşu gidecekler. Türkiye’nin NATO’dan derhal çıkması, İncirlik’in, Kürecik’in ve tüm NATO üslerinin kapatılması dışında halkın güvenliğini sağlayacak, komşu devletlerle ve Kürt halkıyla kardeş kavgasını önleyecek başka bir çözüm yok. Bu çözümü tüm netliğiyle sosyalistler dışında kim savunabilir? Elbette ki kimse savunamaz. Ama 24 Haziran’da bu çözümler yok. Çünkü sosyalistler yok. Çuvaldız yüzde 10 barajını dikenlere, emekçi siyasetinin önüne çok daha büyük ve etkili olan parasal engeller yükseltenlerdir. Ama işneyi de bizim tarafa batırmak lazım. Bir gözle CHP’yi, diğeriyle HDP’yi kollayarak sosyalist odak da seçenek de oluşturulamaz. Önce sosyalistler kendi programlarına sahip çıkmalı ve bu programı bir çözüm önerisi olarak emekçi halkın önüne çıkarmalıdır.

24 Haziran’a, Türkiye’nin sosyalistleri neredeyse tam takım halinde HDP’ye iltihak etmiş halde gidiyoruz. Değerlendirmemiz odur ki Demirtaş aday olmasaydı bir kısmı da CHP sularında kulaç atıyor olacaktı. Şu anda bu iş ikinci tura bırakılmış durumda. Ama seçim taktiğini değil sosyalist siyaseti konuşuyoruz ve bu anlamda sosyalistlerin HDP’yle ittifakından değil HDP’ye iltihakından bahsediyoruz. HDP’de bilinen sosyalist adaylar var. Bu, HDP listesinin soldaki prestijini ciddi şekilde arttırdı. Ne var ki bu adayların çokluğu HDP’nin programına ve söylemlerine sınıf siyasetini sokmuş değil. Emekten yana olmaktan bahsetmiyoruz. Sermaye ile karşıtlığı içinde sınıf siyasetini konuşuyoruz. Bu yok! NATO’dan çıkmak, İncirlik’i kapatmaktan da söz edilmiyor. Yani HDP sola doğru gelmedi. Sosyalistler sosyalist çözümlerini kapıda bırakarak HDP’ye geldi. Halbuki kapıda bırakılanlar Türkiye emekçi halkının ihtiyaç duyduğu siyasetin ta kendisi!

Burada hemen karşımıza matematiği diki-veriyorlar. Şimdi sosyalizmi, sınıf politikasını konuşacak zaman değil, HDP’yi desteklemesek, HDP barajın altında kalırsa bu Erdoğan’ın işine yarayacak deniyor. 7 Haziran deneyimini yaşadık ve HDP’nin barajı geçmesinin de Erdoğan’ın ve AKP’nin iktidarını bitirmediğini biliyoruz. Ama bu sefer farklı, bu gidişat mutlaka durdurulmalı! Bunun matematiği de belli! Peki, öyle olsun. Biz sosyalistiz, bilimle inatlaşacak değiliz. Hele ki matematikle... Ama matematik ne zamandan beri tek bilinmeyenli denklemden ibaret oldu?

Seçimin tek değişkeni HDP’nin barajı aşp aşmaması değil. Kamuoyu araştırmaları geniş kararsızlar kitlesinin çoğunluğunun eski AKP ve MHP seçmenleri olduğunu gösteriyor. Fabrikalardan ve işyerlerinden gelen bilgiler ve işçilerin değerlendirmeleri de aynı yöne işaret ediyor. Emekçiler, Erdoğan’ın ve AKP’nin politikalarından zarar gördüler ve görmeye devam ediyorlar. Artık pek çoğunun eli bu iktidara oy vermeye gitmiyor. Ama alternatiflerin sefale-

tini görünce gerisin geriye ve kerhen AKP’ye dönüyorlar. Bu insanlar kimlik olarak solun çok uzağında olabilirler. Ama sınıfsal olarak sosyalizmin yanı başındalar. Kadıköy kafele-rinin sandalyelerinde yapılan sohbetlerde hor görülen, aşağılanan bu kitlenin Türkiye’nin son dönemdeki tüm grev ve direnişlerde en ön saflarda CHP’li, HDP’li ve diğer partilerden kardeşleriyle omuz omuza mücadele ettiğini hatırlatmak isteriz. Sınıf mücadelesinin kimyası başkadır!

Matematikselsel olarak bu kitleyi AKP ve MHP’ye oy vermemeye ikna etmeye odaklanan bir siyaset neden Erdoğan ve AKP’nin işine gelsin. Sosyalistler, sol kimlik politikası gütmeyip de sınıfsal ilişkiler üzerinden hareket ettiklerinde, HDP ve CHP’den esirgedikleri bir oydan çok daha fazla sayıda işçiyi ve emekçi oyunu AKP’den, MHP’den kopartabilir. Bu takdirde “matematik” kesin şekilde AKP ve MHP aleyhine olacaktır. Ayrıca sınıfsal zeminde kurulan ilişkiler sandığın ötesine taşınabilir. 25 Haziran’dan sonra siyaset pekâlâ fabrikalarda, işyerlerinde ve emekçiler neredeyse orada devam edecektir.

Gerçekçi olacaksak ve bugün Türkiye’nin ve siyasetin gerçeklerinden bahsedeceksek, en önemli gerçek istibdadın Kadıköy’den devrilemeyeceğidir. Kadıköy elbette bir sembol. Türkiye sosyalist hareketinin Taksim’den sonraki yeni başkenti. Tayyip Erdoğan ve AKP karşıtlığının bir sembolü. Bir de yüksek gelir ortalamasının... Ancak AKP’yi bugüne kadar ayakta tutan, Kadıköy’ün (ve Türkiye’nin tüm Kadıköylerinin) tulum CHP ve HDP çıkarmıyor oluşu değil! Hiçbir zaman da olmadı. Türkiye gerçeği mi diyorsunuz, Türkiye’nin gerçeği gelir seviyesi düştükçe AKP’nin oy oranının artmasıdır! “Mecliste HDP’ye barajı aşirtma, başkanlıkta Demirtaş, ikinci turda İnce” formülünü benimseyenler (bu formülün mantıksal gereği kazara Akşener ikinci tura kalırsa onu da desteklemektir) Türkiye’nin bu gerçekliğine nasıl bir matematikselsel etkide bulunmayı planlamaktadır? Biz kanaatimizi söyleyelim: Türkiye’nin sınıfsal gerçekliği karşısında sosyalistlerin HDP ve CHP ekseninde güttüğü siyaset etkisiz elemandır.

Emekçilerin büyük bir bölümü CHP’ye baktığında TÜSİAD’ı, HDP’ye baktığında NATO’yu görmektir. Bu insanlar hayal görmüyor, gerçeğin kendisine bakıyor. Biz matematikle inatlaşmayız ama gerçeğe de asla sırtımızı dönmeyiz. Sosyalist işçi sınıfına yalan söylemez. İstese de söyleyemez... CHP’nin işçi ve emekçilerin menfaatini savunduğunu söyleyemez. Amerikan muhalefetinin belkemiği olduğunu gizleyemez. HDP sanki NATO’cu ve AB’ci değilmiş gibi yapamaz. HDP’ye büyük sermayeye karşı bir işçi sınıfı politikası izliyormuş süsü veremez. O yüzden bugün HDP’ye iltihak eden sosyalistlerin seçim faaliyeti, CHP’lileri “HDP barajı aşmazsa fena olur” diye korkutarak kendi taraflarına çekmek ve bizleri Erdoğan’ın işine gelen bir siyaset izlemekle eleştirmekten ibaret. Ama bunu yapmak için sosyalist olmaya gerek yok. Herhangi bir seçmen de bunu yapabilir ve yapıyor zaten. Sosyalistler sıradan seçmen gibi davranamaz.

25 Haziran’dan itibaren kriz ortamı ve kemer sıkma paketleriyle fabrikadan, işyerinden başlayarak seçim saflaşmasının yerini daha çıplak şekilde sınıf saflaşması almaya başlayacaktır ve bu saflaşmada sosyalistlere büyük görevler düşmektedir. Ama 24 Haziran’dan önce sosyalist programı terk edenler ve kendilerini etkisiz elemana dönüştürenler bu görevi üstlenemezler. Geçersiz oy çağrısı yapmamız ve “patron partilerine, işçi düşmanlarına, ABD, AB, İsrail dostlarına oy yok” dememiz bu gerçekliklerin bir gereğidir!

Mustafa Kemal Coşkun

OHAL nedir?

Son dönemlerde, TÜSİAD başta olmak üzere belirli sermaye gruplarının OHAL uygulamaları konusundaki endişelerini dile getirmeleri üzerine yabancı yatırımcılarla buluşmasında konuşan Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, OHAL'i yine grev yasaklarıyla savunarak işçi düşmanlığına sığındı. AB ile yaşanan gerilimlerden, Batılı emperyalist entegrasyon ile ilişkilerin bozulmasından ve finansal dalgalanmalardan rahatsız olan iş adamları grubuna ısrarla söylediği şey şuydu: "Korkmayın, OHAL emekçiler için, sermaye için değil!" Nitekim Flormar'ın patronu sendikalı oldukları için 120 işçiyi işten çıkarırken buradan cesaret almaktadır.

Bugünlerde toplumdaki tamamen kopmuş baskıcı ve otoriter bir siyasetin hissiyatıyla yaratılan pek çok insan hakları ihlalinin, şiddetin, savaşın ve usulsüzlüklerin arkasına gizlenen, OHAL döneminde korku salarak gerçekleştirilen iktisadi düzenlemelerin, OHAL'in sermayeye vaatlerinin ve emekçilere yönelik tehditlerinin ne olduğu bu nedenle gözden kaçırılmamalıdır. Nitekim OHAL, devletin klasik işleyişle üstesinden gelemediği durumlara hâkim olması için kullanılan bir hükmetme biçimidir.

Şöyle ki, kapitalist ekonomik sistem sadece üretim sisteminde karşımıza çıkan bir işçi-işveren ilişkisi olmayıp, aynı zamanda toplumsal-ekonomik bir sistem ise ve böyle olduğu ölçüde, bu ekonomik sistem, "liberal demokrasi", "devlet kapitalizmi", "faşizm" gibi siyasal rejimler içerisinde işleyebilir ve işleyecektir. Tam da burada artık şunu söyleyebiliriz ki, liberal demokrasi, kapitalist ilişkilerin sürdürülebilmesi açısından tek ve kaçınılmaz siyasal yönetim biçimi değildir. Siyasal rejimler, kapitalist sistem içerisinde egemen burjuva sınıflarının ekonomik/siyasal/ideolojik ihtiyaçlarına ve sınıf mücadelesinin seyrine göre ortaya çıkarlar, yani onların ihtiyaçlarına göre ya liberal, ya devletçi, ya faşist ya da başka türden siyasal rejimler oluşur; ve işte tam burada, ülkemizdeki OHAL yönetiminin de şu ya da bu biçimde sermaye sınıfının çıkarlarına denk düşeceği görülecektir. Bir de tabii, kapitalist bir ekonomik sistem altında devletin şu ya da bu biçimde piyasaya/ekonomik yaşama hiçbir biçimde müdahale etmediği tek bir kapitalist ülke olmadığı, kapitalizmin devlet işine içine karışmadan kendi kendisini düzenleyemeyeceği de düşünülürse, devletin işine karışmasının, kapitalizme karşı yapılan bir şey değil, tersine, bizzat kapitalistlerin/burjuva sınıfının çıkarları nedeniyle olduğu apaçık biçimde ortaya çıkar. Nitekim devletin piyasaya/ekonomiye müdahalesini geniş halk kitlelerinden çok sermaye sınıfı istemektedir. 1980'li yıllardan bu yana "serbest piyasa" şampiyonluğu yapan liberaller, kriz koşullarında hükümetlerin piyasaya müdahale etmesine, devletleştirme atağını gerçekleştirmesine alkış tutmaktadır, özellikle de 2008 krizinden beri.

Durum bu ise, her kim AKP'nin otoriter rejimi altında, sırf liberal demokrasi ortadan kaldırılıyor diye, gerek ulusal gerekse uluslararası sermayenin yatırıma yönelmeyeceğini, ülkeden kaçacağını düşünüyorsa büyük bir yanılgı içindedir. Sermaye sınıfının farklı fraksiyonlarından hiçbirinin ülkede demokrasi olup olmadığına ilişkin bir endişesi yoktur, olsa olsa kârlılık endişeleri olur. Eğer kâr ve sermaye birikimi, daha otoriter, daha faşist bir siyasal rejim altında elde edilecekse, hiçbir sermaye sahibi buna cepheden itiraz etmeyecektir. Bugünkü yaşadığımız otoriter rejim de burjuva sınıfının ihtiyaçları çerçevesinde ortaya çıkmıştır. Özetle, TÜSİAD birazcık rahatsız görünüyorsa OHAL'in kaldırılacağını sananlar yanılırlar, medet burjuvada değil doğrudan doğruya işçi sınıfındadır.

Gezi ile başlayan halk isyanı 5 yaşında: İsyanimız sandıklarından büyüktü

5 yıl önce halk, Gezi Parkı ve Taksim'den başlayarak ayağa kalktı, Erdoğan ve AKP'nin baskıcı, ayrımcı, mezhepçi, zengini daha zengin yoksulu daha yoksul yapan 10 yıllık iktidarına karşı 80 ilde milyonlarca sokaklara inerek, meydanları zapt ederek isyan etti. İktidar kimyasal gazla bastırmaya, medya penguen belgeselleriyle gözden kaçırmaya çalışsa da hiçbirini kâr etmedi, halkın isyanının önüne geçemedi. Mehmet Ayrıvaltaş, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan ve son olarak aylarca hastanede komada kaldıktan sonra yaşamını yitiren Berkin Elvan bu mücadelenin şehitleri olarak tarihe geçtiler ve halkın yüreğinde yaşıyorlar.

5 yıl sonra Gezi'yi sadece anmak yetmez. İsrarla ve tekrar ders çıkarmak gerekir. Yoksa Gezi'nin üzerinden geçen yıllar onu geleceğe değil tarihin tozlu sayfalarına taşıyacaktır. Gezi ile başlayan halk isyanının ardından en çok söylenen sözlerden biri de "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"tı. Ancak hızla eskisi gibi bir siyaset halkın isyanının önüne geçmeye başlamıştı. Henüz Taksim ve Gezi Parkı'nda halk varken ve çadırlar, barikatlar yerli yerinde duruyorken, forumlarda yaklaşan yerel seçimler konuşuluyordu. Gezi polis marifetiyle boşaltıldıktan sonra, halk tüm Türkiye'de forumlar biçimiyle isyanını sürdürüyor ama en eski biçimleriyle burjuva siyaseti bulduğu her çatlaktan sızıyordu.

İsyanimız sandıklarından büyüktü, oyunu kendi ayaklarıyla atan, şehitler veren, iktidarını mutlak zannedenlere ecel terleri döktüren halk, 30 Mart yerel seçimlerine giderken bir anda Mustafa Sarıgüllerin, Mansur Yavaşların arkasında buldu kendini. Biz, "isyanimız sandıklarından büyüktür" dedik ve sandığa "hepsi gitsin" yazan kırmızı pusulalar attık. O günlerde Güllerle, Gülenlerle, Sarıgüllerle, gül kokulu bir Amerikan muhale-

feti inşa oluyordu. Tatava yapma bas geç diyenlerse Sarıgüllere giden yolun taşlarına basıp Ekmeleddinlere geçeceklerdi.

Burjuvaziden demokrasi bekleyenler çok beklediler

Halkın tepkisinden korkarak Divan Otel'inin kapısını kerhen açan Koçlar, Cumhurbaşkanlığı'na giden kapıları Erdoğan'a ardına kadar açtılar. TÜSİAD'ın halk korkusu tabii ki ağır basacaktı. Gezi'nin arkasında emperyalistler yoktu. Ama iktidara tutunan Erdoğan, Suriye'de emperyalizmin oyununu oynamaya devam edecekti. Çözüm süreci dedikleri Gezi günlerinde de bir yalandı. Özünde sermayenin petrol açılımı vardı. Diyarbakır'dan tomalar batıya gönderilirken, Kürt sorununun çözümü ilerlemiyor Kürt halkının başına yeni çoraplar örülüyordu. 15-16 Haziran'ın yani tarihimizin şanlı işçi ayaklanmasının yıldönümünde, halk isyandıydı. DİSK ise Gezi Parkı'na gelip sadece bir basın açıklaması yaptı. MESS sözleşmesine imzalar atılırken Gezi Parkı gaza boğuluyor, halk polis şiddetiyle parktan ve Taksim'den atılıyordu.

İsyanimız sandıklarda boğuldu

İsyanimız sandıklarından büyüktü ama sandıklarda boğuldu. Sermayenin partileri ve emperyalizm, ayağa kalkmış bir halkla uğraşmak yerine tabii ki işini Erdoğan ve AKP'ye gördürmeyi seçti. İşçi sınıfını kendi örgütleri, talepleri ve eylem biçimleriyle getiremediğimiz için gücümüz yetmedi. Erdoğan o günden beri hep ben sizden bir fazlayım dedi. Muhalefet Erdoğan'dan bir fazla olmaya çalışarak hep kaybetti. Çünkü Gezi ile başlayan halk isyanı ancak emekçileşerek ilerleyebilirdi. Erdoğan'a oy veren ama onun iktidarı tarafından ezilen yoksulları da yanına alarak ve bir avuç sömürücü azınlığa karşı yüzde 99'u birleştirerek başarılı olabilirdi.

Gezi günlerinde henüz yerinde duran Atatürk Kültür Merkezi'nin cephesinde bütün solun pankartları asılıydı. Bir tek Devrimci İşçi Partisi'nin pankartı genel grev şiarını içeriyordu! O günlerde bütün sol partiler dikkatlerini hızla 30 Mart belediye seçimlerine çevirirken Devrimci İşçi Partisi mücadelenin potansiyelinin henüz tükenmemiş olduğunu ısrarla söylüyordu. Sol elbirliği etti, isyanın ateşini sandığa tahvil etmeyi "gerçekçi" strateji saydı. Bugün geldiğimiz yerde bu stratejinin iflası ortadadır.

Gezi'den ders çıkarmaktan çok söz ediliyor. Çıkarmak isteyen için dersler ortadadır. Gezi'den sınıf mücadelesinin belirleyici önemi mesajını alamayanlar, seçimi politikanın tek yolu belleyenler, Koç'ları ilerici sayanlar, burjuva partileriyle, hatta faşizmin artıklarıyla kurtuluş arayanlar, Türkiye işçi sınıfını, emekçi halkını ve ezilenlerini yenilgiye götürüyor. Sosyalist bir sınıf alternatifinin inşası olmaksızın kurtuluşun yolu açılmaz.

Cumhur ittifakının altından mafya hesaplaşması çıktı

Devlet Bahçeli "kader mahkûmları" için genel af çağrısı yaptı. Ama sonrasında bu çağrının mafya lideri Alaattin Çakıcı ve adamları için olduğu açıkça ortaya çıktı. Çünkü Bahçeli, bu açıklamasının ardından hapishaneye gidip herhangi bir kader mahkûmunu değil kendi deyimiyle "kriminal suçlu" olan mafya babası Alaattin Çakıcı'yı ziyaret etti.

Bahçeli, Erdoğan'a erkenden açık verince pazarlık gücünü büyük oranda yitirdi. Partisi de bölününce iyice zayıfladı. Daha önce de yazdığımız gibi MHP liderinin Erdoğan'a sunabileceği ne bir oy potansiyeli vardı ne de ittifakın saygınlığını arttıracak siyasi prestiji. Ancak Ülkü Ocakları, AKP'nin sahip olmadığı sokak gücünü ona sunabilirdi. Ne var ki AKP Bahçeli'nin kontrolündeki Ülkü Ocakları'na bel bağlamadı, Sedat Peker adlı mafya liderini

MHP'ye alternatif bir yedek güç olarak yanında tuttu. Sedat Peker de kurttan Rabbia işaretine geçerek ve AKP muhaliflerine tehditler yağdırarak yeni görevine adapte oldu.

Devlet Bahçeli, Alaattin Çakıcı ziyareti ile Sedat Peker'e karşı bir ağırlık oluşturmak istedi. Ancak cevabı, iktidarın Çakıcı'nın adamlarına operasyon düzenlenmesiyle aldı. Operasyonun başındaki isim Mehmet Ağar ile yakın olan Süleyman Soylu olduğu söyleniyor. Mehmet Ağar'ın oğlunun aday olduğu Elazığ'da Sedat Peker'in miting yapacağını duyurulması da tabloyu tamamlıyor. Erdoğan ve AKP, hem mecliste hem sokakta MHP'den ittifak değil iltihak istiyor.

Devlet Bahçeli'nin hamleleri ise şimdilik sonuç verebilmiş değil. Alaattin Çakıcı'yı kendi yanında sahaya sürme-

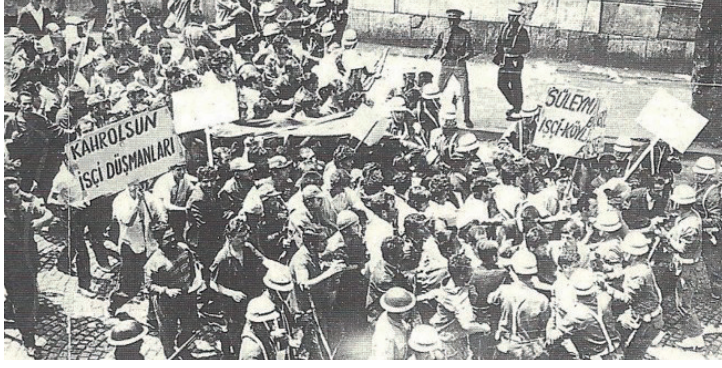

ye çalışan Bahçeli, bir hayal kırıklığına daha uğradı. Bahçeli'nin ardından Çakıcı'yı, bu sefer MİT Dış Operasyonlar Dairesi eski Başkanı Yavuz Ataç ziyaret etti. Daha önce MİT'in operasyonlarında kullanıldığı bilinen Çakıcı ile Ataç ne konuştu bilinmiyor. Ancak daha sonra Alaattin Çakıcı Erdoğan'a bir mektup yollayarak mafya üslubunca kendisine biat etmeye hazır olduğunu bildirdi. Çakıcı'nın bu süreçte kamuoyuna yansıyan şekilde Selahattin Demirtaş'a ve Sezai Temelli'ye hakaret ve tehditler yağdırması da dilekçenin bir kısmını oluşturuyor.

Türkiye'de AKP'nin mafyalaşmasından sıklıkla söz edilmekte. Ancak gidişat mafyanın, devletin ya da hiç değilse siyasetin organik uzantısı haline getirilmesi yönünde ilerliyor.

15-16 Haziran: Mücadeleye ışık tutan büyük işçi ayaklanması

Türkiye işçi sınıfı bundan 48 yıl önce, 15-16 Haziran 1970'te, kendi elleriyle kurdukları sendikalarını savunmak, mücadeleye kazandıkları haklarını korumak için görkemli bir şekilde ayağa kalktı. Şalterleri indirip fabrikalardan kol kola omuz omuza çıkararak yürüyen 150 binden fazla işçinin, iki gün boyunca sendikal özgürlükleri ortadan kaldırmayı amaçlayan yasaya karşı gösterdiği bu fiili mücadele, günümüze ışık tutmaya devam ediyor.

"Gücümüz birliğimizden gelir"

Bu ayaklanmanın arkasında yatan somut gelişme, sendikal özgürlükleri ortadan kaldırmayı amaçlayan bir yasa tasarısıydı. Bu yasa, bir sendikanın Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o iş kolundaki işçilerin en az üçte birini örgütlemiş olmasını, sendika kurmak için en az 3 yıl o işkolunda çalışmış olmayı şart koşuyordu. Türk-İş'e üye sendikalardan ayrılmak isteyen işçileri baskı altında tutmak ve ayrılmalarını önlemek için sendikalardan ayrılmada noter yolunu zorunlu tutuyordu. Yani bu yasa çok açık bir şekilde 1967 yılında kurulan ve işçi sınıfı içinde gittikçe kuvvetlenen DİSK'i ezmek için hazırlanmıştı. Hatta dönemin çalışma bakanı "Çok yakında DİSK'in çanına ot tı kayacağız" diyerek bunu da açıkça ilan etmişti.

DİSK'in yasanın geri çekilmesi için Ankara'da yürüttüğü bir dizi görüşme sonuçsuz kaldı. Bunun üzerine söz konusu yasanın Anayasaya aykırı olduğunu ilan eden DİSK, örgütlü olduğu tüm işyerlerinde Anayasal Direnisi Komiteleri kurma kararı aldı. DİSK aldığı bu karar-

ları tartışmak üzere kendi tabanına dönerek tüm işyeri temsilcilerinin katıldığı bir toplantı organize etti. Toplantıya katılan işçiler, yasa tasarısı geri çekilmeye kadar mücadele kararlılıklarını kesin bir biçimde ortaya koydular. Toplantıdaki bu kararlılık fabrikalarda ve meydanlarda da yankı buldu. Özellikle İstanbul ve Kocaeli'nde yoğunlaşan bu büyük olayda ne işçilerin birleşmesini engellemek için Haliç üzerindeki köprülerin kapatılması, ne işçilerin önüne tanklarla barikat kurulması ne de üzerlerine ateş açılması işçileri durdurabilirdi. Ancak ikinci günün sonunda sıkıyönetim ilan edilmesinin ardından kendi sendika yöneticilerinin eylemleri durdurma çağrısı, işçileri sokaklardan çekilip fabrikalarına dönmeye ikna edemedi. İşçilerin 15-16 Haziran'da meydanlarda yırtıp attıkları yasayı, meclisten geçtiği halde daha sonra Anayasa Mahkemesi yeni 15-16 Haziran'lar kararıyla iptal etmek zorunda kaldı.

Ne geçmiş tükendi ne yarınlar

15-16 Haziran'da işçilerin ayaklanmasına yol açan saldırılar bugün belki

düne göre daha da fazla. Meclisin hali ortada, son zamanlarını kiralık işçilik, zorunlu BES ve zorunlu arabuluculuk gibi işçi düşmanı yasaları onaylayarak geçirdi. Bazıları meclise bile gelmedi, OHAL'den istifade Kanun Hükmünde Kararname ile halledildi. Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan defalarca OHAL'i grevleri yasaklamak için kullandıklarını itiraf etti. Bakanlar Kurulu, resmen grev yasaklama kuruluna döndü.

15-16 Haziran'da işçiler nasıl "Gücümüz birliğimizden gelir" diyerek fiili mücadeleye kalktıysa, bugün de kendi geleceği için yeni 15-16 Haziran'lar yaratmalıdır. Bunun ayak sesleri de yavaş yavaş duyulmaya başladı. Biz bu sesi metal işçisinin 2015'te fiili greve gitmesinde, geçtiğimiz aylarda grevinin yasaklanması karşısında "yasağı tanımıyoruz" iradesini göstermesinde duyduk. HT Solar işçilerinin üç gün boyunca fabrikayı işgal ederek sendika hakkına sahip çıkmasını duyduk bu sesi. Şimdi işçi sınıfının kurtuluşu için örgütlenmek, mücadeleyi büyütmek ve bu sesleri birleştirmek gerekiyor.

AKP'nin sağlık dönüşümü: Bir talan ve sömürü hikayesi!

Erdoğan, seçim propagandasında sürekli olarak daha önceki dönemlerde sağlıkta yaşanan sefaleti anlatıp kendi döneminde sorunların çözüldüğünü iddia ediyor. Halbuki sorunlar çözülmedi, ya şekil değiştirdi ya da özellikle yoksullar için daha da büyüdü. Erdoğan ve AKP, sağlığı tamamen piyasaya açarak işçi sınıfının onlarca yılda dişiyile tırnağıyla kazandığı sosyal hakları gasp etti. Emperyalist odakları da arkasına alarak sağlığa kendinden önce gelen sermaye yanlısı iktidarlardan kat be kat daha güçlü piyasacı saldırılar gerçekleştirdi.

AKP'nin "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adıyla sunduğu, adım adım hayata geçirdiği projelere ve bu projelerin sağlıkta yarattığı etkilere yakından bakalım:

• **Aile hekimliği:** Aile hekimliği sistemi, vatandaşların ilk başvurabileceği sağlık merkezlerini özelleştirme hamlesi oldu. Aile hekimleri sözleşmeli statüye geçirildi, aile hekimliği idari ve mali olarak işletme biçimine sokuldu. Küçük bir bina içine sıkışmış ve niteliksiz bir sağlık hizmeti ortaya çıktı. Yeterli hizmet alamayan halk özel hastanelere yönlendirildi. Eskiden faaliyet gösteren sağlık ocaklarının halk sağlığına yönelik çalışmaları ortadan kalktı. Şimdi aile hekimleri sadece başvuruya hizmet veriyor. Bunun sonucunda geline nokta da toplumda bulaşıcı ve salgın hastalıklar (aşılamanın azalması, çevre sağlık önlemlerinin alınmaması gibi nedenlerle) çok sık görülür oldu. Gebe ve çocuk izlemleri sekete uğradı.

• **Acil Servisler:** Acil servisler içinden

çıkılamayacak derecede çetrefilli bir sorun haline geldi. Yıllık hasta başvuru sayıları yüz milyonlarca ifade edilir oldu. Başvuranların %80'i acil olmayan hastalar. Sadece acil servislerde hızlı ve ucuz sağlık hizmeti alabilen halk buraya yığıldı. Acil servisler amacından saptı, ülkenin sağlık hizmet yükünün önemli bir kısmını karşılayan yerler haline geldi. Bu kadar fazla hasta yükünü karşılayacak kadar sağlık emekçisi çalışmadığından, hasta ile sağlık emekçileri arasında bazıları ölümle sonuçlanan şiddet olayları çok sık yaşanır hale geldi (bir günde ortalama 23). Aciliyeti olmayan hastalıklara gereğinden fazla zaman ayrılırken, çok hızlı şekilde acil müdahale edilmesi gereken hastalar mağdur oldu. Bu nedenle, acil servis başvurularını azaltmak için ilaç ve muayene katkı payları alınmaya başlandı ve yıldan yıla bu rakam giderek arttı.

• **Hastaneler:** Hastanelere başvurular da randevu sistemine geçildi. Ancak randevular ya çok geç tarihlere verilmekte ya da sıra bulunamaz hale gelmiş durumda. Bir şekilde sıra alındığında ise muayene, tahlil, tetkik gibi aşamalarda uzun kuyruklarda beklemek gerekiyor.

AKP öncesinde özel hastane sayısı çok azdı. Şu an gelinen noktada hastanelerin üçte biri özel. Özel hastanelerin devlete fatura ettiği abartılı tetkik, muayene ve tahlil ücretleri bilerek görmezden gelindi, kamunun kaynakları yağmalandı. Özel hastanelerin varlığının, kamu hastanelerinin hizmet kalitesi ve emekçilerin kazanımları üzerinde geriletici etkileri oldu.

Üniversite hastaneleri borç batağına sürüklendi; çetrefilli hastalıkların tanı ve tedavilerinin yapıldığı özellikli sağlık kurumları olmaktan çıkarıldı, niteliksizleştirildi. AKP'nin son icraatıyla birçoğu bölündü, etkisizleştirildi. Son dönemde sanki güzel bir şeymiş gibi anlatılan "Şehir Hastaneleri" ise devlet eliyle sağlığın özele peşkeş çekilmesidir. Şehrin oldukça uzığında, ulaşımı zor olan bu hastaneler için devlet köprülerindeki geçiş garantisi gibi yatak doluluğu garantisi veriyor. Geçmediği köprüsünün parasını ödeyen halk, yatmadığı yatağın, görmediği tedavinin parasını ödemeye zorlanıyor.

• **Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası:** AKP hükümeti mezarda emekliliği getirdi. SSK, Bağkur ve Emekli Sandığı'nı birleştirip sosyal güvenlik kurumu (SGK) adında yeni bir kurum kurdu. Bu kurumun ilk yaptığı iş, vatandaştan muayene parası, ilaç parası adı altında ağırlığı her geçen yıl artan ek katkı payları almak oldu. Mevcut durumda yoksul halk gelirine göre zenginlerden daha yüksek oranlarda prim verir hale geldi.

• **Sağlık emekçilerinin sömürülmesi:** Her geçen gün sağlık emekçileri üzerindeki baskılar artıyor, emekçiler daha az maaşa daha çok çalışıyor. Sunulan sağlık hizmetinin kalitesi bu nedenle giderek azalıyor.

Hastalar bu karmaşa içinde para vermeden herhangi bir muayene olamıyor. Parasız sağlık düşüncesi dahi zihinlerden silinmiş durumda. Nitelikli, ağır tedavi gerektiren hastalığı olanlar çok ciddi meblağları ödemeyi göze alarak özele yöneliyor. İşte Erdoğan ve AKP döneminde sağlık sisteminin geldiği nokta budur. Sağlıkta AKP'li yıllar başarıyla değil yağma, talan ve sömürüyle geçen yıllardır.

Armağan Tulun

Ekim devriminden yüzyıl sonra kürtaj İrlanda'da serbest (olabilir)!

İrlanda, en katı şekilde kürtaj yasağını uygulayan ülkelerden biri. Öyle ki, sadece gebelikten kaynaklı hayatı risk durumunda kürtaja izin veriliyor. Tecavüz ve eneset durumlarında bile yasak. Gerekçe anne ve çocuğun eşit yaşam hakkını(!) savunmak. Mayıs ayında yapılan referandumla birlikte ise kürtajın yasal bir hak olarak tanınmasını sağlayacak yasal değişikliğin yapılmasının öntü açılmış oldu. Yani, referandumda kürtajın serbest hâle getirilmesini savunanların oranı %66,4 çıktı ama henüz bu hak elde edilmiş değil. Kadınlar bir tur da yasanın parlamentodan geçmesi için mücadele etmek zorunda.

İrlanda'da kürtaj tartışmasını ciddi bir şekilde yeneden alevlendiren olay, 2012 yılında Savita Halappanavar isimli bir kadının yaşamını yitmesi oldu. Savita Halappanavar, gebeliği sırasında yaşadığı ağrılar nedeniyle hastaneye kürtaj için başvuru yapmıştı. Başvurusu ceninin kalp atışı duyulduğu için reddedildikten bir süre sonra da kan zehirlenmesi sonucu hayatını kaybetmişti. Bunun üzerine kadınlar, başka Savita'lar ölmesin diye rek kürtaj hakkı için ayağa kalktı.

Hükümeti referanduma gitmek zorunda bırakan diğer faktörler de hamile kadınların intihar vakalarının çokluğu, 14 yıl hapis cezası olmasına rağmen yasadışı yollarla yapılan kürtajlar ve bunun sonucu yaşanan kadın ölümleri, sakatlanmalar ile parası olup kürtaj için yurtdışına giden kadınların açtığı tazminat davaları. İrlanda'da daha önce de defalarca bu konuda referandum yapılmış ancak hep çok sınırlandırıcı değişiklikler öngörülmüştü. Şimdi, Savita Halappanavar'ın ölümünün üzerinden 6 yıl geçtikten sonra, ilk kez kapsamlı bir değişiklik gündeme geldi ve gebeliğin ilk 12 haftasına kadar isteğe bağlı, 12-24 hafta arasında ise anne ve ceninin hayatı tehlikesi söz konusu ise kürtajın serbest hâle gelmesinin öntü açılmış oldu.

2012 yılında Erdoğan, "Her kürtaj bir Uludere'dir" dediğinde biz, sadece kendi yaşamımız üzerinde söz hakkımızı gasp edeceği için kürtajın yasaklanması girişimine karşı çıkmamıştık. Kürtaj yasağının, yapılmasının önüne geçemeyeceğini, zenginler kürtaj yaptırmak için yurtdışına giderken, yoksul kadınların merdivenaltında ölüme terk edileceğini söylemiştik. Yani, kürtaj hakkının, yaşamlarımız üzerinde sadece bir söz hakkından ibaret olmadığını, bir yaşam hakkı olduğunu savunmuştu. İrlanda'daki Savita Halappanavar ve nice benzer vakaların yaşanmasının kaçınılmaz olacağını söylüyorduk. Var olanla da yetinmeyip, tüm kadınlar için erişilebilir, ücretsiz ve sağlıklı koşullarda kürtaj hakkını talep etmiştik. Bugün bu hak için mücadele etmeye devam ediyoruz. Ve sadece biz değil, hâlâ birçok ülkede kadınlar yaşam hakları için mücadele ediyor. Çünkü hâlâ birçok ülkede kürtaj ya her ne sebeple olursa olsun yasak ya da sadece belli sağlık koşullarına ve tecavüzden kaynaklı olma gibi şartlara bağlı olarak izin veriliyor. Arjantin'deki kardeş partimiz PO, üzerinde "yasal kürtaj, hemen şimdi!" yazılı yeşil mendillerin bir sembol hâline geldiği, işyerlerinden meydanlara, milletvekilleri ve temsilcileri aracılığıyla ulusal parlamentodan eyalet meclislerine, buldukları tüm alanlarda bütün imkânları kullanarak yasal, güvenli ve ücretsiz kürtaj hakkı için büyük bir kampanya örgütüyor.

Kürtaj dünyada pek çok ülkede hâlâ yasak. Peki bu hakkı kadınlar tarihte ilk kez hangi ülkede elde etti? 1920'de, neredeyse 100 yıl önce, bütün dünyada ve kendi topraklarında kürtaj karşıtlığı bugünkünden katbekat fazla iken, Ekim devriminin iktidarı, bu hakkı bugün hâlâ uğruna mücadele ettiğimiz koşullarda tanıdı. Yayınladığı kararname ile Sovyet hastanelerinde, herkes için özgürce ve ücretsiz yapılmasını sağladı. O kararnamede kürtajla ilgili hiç yasak yok muydu peki? Vardı. Doktorlar dışında herkese kürtaj operasyonunu yapmayı yasakladı! En önemlisi de doktorların özel muayenehanesinde bu operasyonu yapmasını, kazanç sağlamasını yasakladı! Bugün Ekim devriminin üzerinden 100 yıldan fazla, o topraklarda kürtaj hakkının bu koşullarda sağlanmasının üzerinden neredeyse 100 yıl geçmişken bizim karşımıza çıkan tablo ne? Google'a girip de "kürtaj" yazmayı deneyin, bakalım sizin karşınıza çıkan ilk sonuçların kaç, "gizli kürtaj", "en uygun kürtaj fiyatları", "5 dk.da ağrsız kürtaj" gibi kampanyalarla(!) ilgili olacak!

Marx 200 yaşında: “Sınıf, devrim, sosyalizm!”

Devrimci Marksizm dergisi Marx'ın doğumunun 200. yılı vesilesiyle 13 Mayıs Pazar günü, Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde “Sınıf, devrim, sosyalizm” başlıklı bir konferans düzenledi. Konferans beş yıl önce kaybettiğimiz Türkiye'nin en önemli Marksistlerinden Nail Satlıgan'ın anısına gerçekleştirildi. Konferans boyunca Marx'ın devrimci düşünce ve eylemleri konuşulurken sık sık yakın mücadele arkadaşı Engels ve onun en iyi öğrencisi, 20. yüzyıla damgasını vuran sosyalist Ekim devriminin lideri Lenin'e de yer verildi.

Konferans Sungur Savran'ın açılış konuşması ile başladı. Sungur Savran açılış konuşmasında Nail Satlıgan'ın düşünce ve mücadele hayatını anlatırken onun bir akademisyen olarak görülemeyeceğini, onun partiler üstü değil partizan bir kişi olduğunu ve partisinin geniş anlamda devrimci Marksizm olduğunu vurguladı. Sungur Savran'ın konuşmasının ardından Nail Satlıgan'la yapılan bir röportaja ve hayatından kesitlere yer veren bir video gösterildi.

İki oturum halinde yapılan konferansın ilk oturumunun başlığı “Tarih, Toplum, Kapitalizm”di. İlk konuşmayı yapan Özgür Öztürk, “Marx'ta diyalektik” başlıklı konuşmasında Marx'ın felsefi düşüncelerinin nasıl geliştiğini ve yapıtlarına nasıl yansıdığını ele aldı. Kurtar Tanyılmaz, sunumunda Marx'ın, kapitalizmin işleyiş yasalarının bilimsel analizinden çıkardığı devrimci sonuçlar üzerinde yoğunlaştı. Mus-

tafa Kemal Coşkun, Marx'ı ve düşüncesini sınıf mücadeleleri açısından ele aldığı konuşmasında işçilerin güncel deneyimleriyle Marksist dünya görüşüne farkına varmadan nasıl yaklaştıkları üzerinde durdu. Armağan Tulunay ise kadınların ezilmesi karşısında Marx'ın hiç de kayıtsız olmadığını, tam tersine Marx'ın Engels'le birlikte kadın kurtuluş mücadelesinin önünü açan maddi bir analiz zeminini sunduklarını aktardı.

İkinci oturum “Marx ve İnsanlığın Geleceği” genel başlığını taşıyordu. İlk konuşmayı yapan Burak Gürel, “Marx, Uluslar ve Enternasyonalizm” başlığı altında Marx'ın ulusal sorunu çok erken bir aşamada tespit edip bu alanda politik mücadele yürüttüğünü ve Avrupa merkezlik eleştirilerinin tam aksine başta Asya olmak üzere ezilen halkların mücadelesini uluslararası işçi hareketinin devrimci mücadelesinin merkezine yerleştirdiği-

ni ortaya koydu. Levent Dölek Marksizm ışığında 21. Yüzyılda Savaş konusunu ele alırken dünya çapında yaklaşan savaşa karşı doğru tutum alabilmek için emperyalizm teorisinin altını çizdi. Neden Rusya ve Çin'in emperyalist olarak nitelendirilemeyeceğini açıklarak ABD'nin başını çektiği

emperyalist bloğun yenilgisi için mücadele etmenin dünya devrimi açısından önemi üzerinde durdu.

Konferansın son konuşmasını Sungur Savran yaptı ve bir devrimci olarak Marx'ı anlattı. Marx'ın devrimci fikirlerinin onun devrimci eyleminden ayrı olmadığını vurgulayan Sungur

Savran, Marx'ı ve düşüncesini öğrenmek isteyenlere onun devrimci eylemin içinden yazdığı metinlerini okumalarını tavsiye etti. Zira tüm konferansın ana vurgusuna uygun bir biçimde, Marksist olmak, aşağılık bir sınıflı toplum olan kapitalizmin yok edilmesi için mücadele etmek demektir.

Devrimci İşçi Partisi Lutte Ouvrière Şenliği'nde

Fransa'nın en önemli devrimci Marksist örgütlerinden Lutte Ouvrière'in (İşçi Mücadelesi) yıllık şenliği, 19-21 Mayıs tarihleri arasında Paris yakınlarındaki Presles şehrinde gerçekleşti. Devrimci İşçi Partisi de, son üç yıldır yaptığı üzere, aldığı davet üzerine standı ile şenlikte yer aldı. Başta Fransa olmak üzere tüm dünyadan devrimci örgütlerin yer aldığı Cité Politique'de (Siyasi Alan) yer alan Devrimci İşçi Partisi aynı zamanda alanda bulunan tek Türkiyeli örgüttü.

Devrimci İşçi Partisi olarak festivale Yunanistan'daki kardeş örgütümüz EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) ve

Fransa'daki kardeş grubumuz ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) militanlarıyla beraber katıldık. Üç örgütün paylaştığı iki stantta, Devrimci İşçi Partisi'nin Suriye'ye yönelik emperyalist saldırıya dair açıklamaları İngilizce ve Arapça olarak, Sungur Savran imzalı Ermenistan'daki isyan sürecine dair metin İngilizce olarak, partiyi tanıtan bir broşür Fransızca olarak ve DİP ile EEK'in Siyonizmin Filistin halkına yönelik saldırılarına dair yayınladığı bildiri İngilizce olarak yer aldı. Devrimci Marksizm dergisinin ve Gerçek gazetesinin çeşitli sayıları standımızda yer alırken, DİP'in seçimlere yönelik

tavrını açıklayan bildirisini de yine Türkçe olarak şenliğe katılanlara ulaştırdık. Standımızı ziyaret edenlere Revolutionary Marxism'in 2018 sayısını da tanıtmaya imkânına kavuştuk.

Şenliğin ikinci günü akşam saat 9'da, DİP olarak bir de forum düzenledik. “Macron ve Erdoğan'ın kavgası bir NATO'culuk kavgası” başlığıyla gerçekleştirdiğimiz forumda öncelikle DİP adına bir yoldaşımız Türkiye ve Ortadoğu bağlamında, ardından da ROR adına bir yoldaşımız Fransa'daki son mücadeleler üzerine konuştu. Konuşmalarda Türkiye'de istibdadın ve Fransa'da işçi düşmanı Macron iktidarının NATO'culukta birleştiği belirtildi. ROR'lu yoldaşımız, Fransız emperyalizmi Suriye'yi bombalarken, şenliği düzenleyen Lutte Ouvrière örgütü dahil olmak üzere Fransız solunun internet sitelerinde birkaç metin yayınlamakla yetinmesinin utanç verici olduğunu, Fransız solunun kendi emperyalizmine karşı mücadeleyi komşular pazarda görsün diye yapılan utangaç açıklamalara sınırlandırılmasını, ROR'u doğuran koşullardan biri olduğunu vurguladı.

Devrimci Marksizm'in 35. sayısı çıktı!

Marx, 1968, emperyalizm, Nâzım Hikmet...

Bu yıl, işçi sınıfının büyük ustası Karl Marx'ın doğumunun 200. yıldönümü. *Devrimci Marksizm*, Yaz 2018 tarihli 35. sayısının ana dosyasını bu büyük devrimci düşünürü ayırıyor. 13 Mayıs'ta İstanbul'da, yine *Devrimci Marksizm* tarafından düzenlenen “Marx 200 Yaşında: Sınıf, Devrim, Komünizm” başlıklı toplantıda yapılan altı konuşmanın yayına hazırlanmış hâli yer alıyor dosyada. Diyalektik (Özgür Öztürk), kapitalizm (Kurtar Tanyılmaz), sınıf mücadelesi (Mustafa Kemal Coşkun), kadın sorunu (Armağan Tulunay), ezilen uluslar ve enternasyonalizm (Burak Gürel), devrim (Sungur Savran)... Marx'ın bütün bu alanlara tuttuğu ışık, yoğun bir sergileme ve tartışmanın konusu oluyor. Marx'ın fikir ve mücadele yoldaşı Engels de ihmal edilmiyor.

Sayının ikinci dosyası “Emperyalizm, dün ve bugün” başlığını taşıyor. Özgür Öztürk, Lenin'in *Emperyalizm, Kapi-*

talizmin En Yüksek Aşaması başlıklı klasik kitabının yayınlanışının (1917) 100. yılı vesilesiyle, bu kitapta sergilenen emperyalizm teorisinin, bazı geliştirmelere açık olmakla birlikte bugün de geçerli olduğunu ortaya koyarken, Levent Dölek bugünün dünyasının en yakıcı sorunlarından birine, Üçüncü Dünya Savaşı patlak verdiği takdirde, sosyalistlerin Çin ve Rusya'ya ilişkin politikasının ne olması gerektiği sorusuna, Marx ve Lenin'in savaş politikaları ışığında cevap veriyor.

35. sayıda Sungur Savran'a ait iki de dosya dışı yazı var. Biri, 1968'in 50. yılını yaşadığımız şu günlerde, dünyada ve Türkiye'de 1968'in anlamını irdeliyor, gelecek için dersler çıkarıyor. Öteki ise Nâzım Hikmet'in Stalinizm eleştirisine büyük katkısı olan *İvan İvanoviç Var mıydı Yok muydu?* oyunu karşısında Türkiye solunun başını devekuşu gibi kuma gömmesini eleştiriyor.

Gençlik mücadelesi

İTÜ'de Sungur Savran sansürü!

MADENLERDE İŞÇİ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ

15 MAYIS SALI 18.00 KSB Küçük Salon

SUNGUR SAVRAN
•İşçiler neden ölüyor?

İSMAİL SAYMAZ
•Türkiye'de işçi sağlığı ve güvenliği

Özellikle son yıllarda soruşturmalar ve yasaklarla gündeme gelen İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) bir skandala daha imza atarak Sungur Savran'ı, gerekçe göstermeden sansürledi. İTÜ İş Güvenliği Kulübü'nün, SOMA katliamının yıldönümü dolayısıyla planladığı etkinliğin konuşmacılarından bir tanesi İsmail Saymaz, bir tanesi de Sungur Savran'dı. Etkinlik izni rektörlüğe kadar bütün alt imzalarından geçti, fakat rektörlük Sungur Savran'ı yasakladı.

Sungur Savran'ın yasaklanmasının nedeni: rektör yardımcısının "uygun bulmaması"

İTÜ İş Güvenliği Kulübü,

okul rektörlüğüne bağlı çalışan bir öğrenci kulübüdür. Dolayısıyla bu kulüp İTÜ Kültür Sanat Birliği yönetmeliğine bağlı çalışmaktadır. Bu yönetmelik de 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'na bağlıdır. Ancak ne yönetmelikte ne de kanunda, söz konusu etkinliğin yasaklanması için bir gerekçe vardır. Sungur Savran'ın engellenmesi baştan aşağı politik bir karardır. Zaten İTÜ'de etkinlik izinlerinin en yetkili muhatabı olan rektör yardımcısı Ali Fuat Aydın da, yasaklanma gerekçesini ifade ederken bu gerçeği "siyasi konjonktür uygun değil, bu yüzden uygun bulmadım" diyerek kendi ağzıyla söylemiştir.

Rektörlüğün Sungur Savran'ı uygun bulmamasının

sebebi ise açıktır. İTÜ rektörlüğü işçi düşmanıdır, Sungur Savran işçi sınıfının sadık dostudur! İTÜ rektörlüğü işçi düşmanıdır; bunu en iyi bilen de İTÜ işçileridir. Sendikacı çalışmak için mücadele eden işçilere her türlü zorluğu İTÜ rektörlüğü çıkarmıştır. Sendikalaşma sürecine engel olamayıp, sözleşme masasında kaybedip, işçilerin geçmişe dönük haklarını "OHAL var" diyerek ödemeyen de İTÜ rektörlüğünün kendisidir. Rektörlük, KHK ile ihraç edilmeyen akademisyenleri, KHK'nın verdiği yetkiye dayanarak açtığı soruşturmalarda okuldan uzaklaştırmıştır. Geçen sene temizlik işçisi Murat Danacı, Elektrik – Elektronik fakültesinin camlarını silerken 3. kattan düşüp haya-

tını kaybettikten sonra, kazanın bütün yükünü Murat Danacı'ya atmak için çırpınan da İTÜ yönetimidir, iki sene önce personel servisi kaza yapıp, taşeron işçi Ramazan Öztürk hayatını kaybettikten sonra taşeron işçilere personel servislerini kullanmayı yasaklayan da İTÜ yönetimidir. Sungur Savran'ın yasaklanması da İTÜ'nün işçi düşmanı uygulamalarından biridir.

Kırk bine yakın öğrencinin eğitim gördüğü İTÜ'de, öğrencilerin etkinliklerinin rektörlük iznine tabi olmasının tek bir anlamı vardır; İTÜ yönetiminin dostuysanız etkinliğe izin var, değilse yok! İTÜ yönetiminin dostları; taşeron patronlarıdır. Okulda defalarca, devasa etkinlikler yapan

şirket patronlarıdır. Sendikacı oldukları için işçilerini işten atan, baskı ve tehditlere maruz bırakan KOD-A bilişim şirketi İTÜ'nün içinde yer almaktadır. İşte İTÜ'nün dostu, KOD-A gibi işçi düşmanlarıdır. Okulun en güzel salonlarında yüksek güvenlik önlemleri ile konuşmalar yapan bakanlardır, burjuva siyasetçileridir İTÜ yönetiminin dostu. Sungur Savran ise İTÜ yönetiminin değil, masaya yumruğunu vura vura sendikacı olan İTÜ işçilerinin, İstanbul Türk Telekom Bölge Müdürlüğü önünde çadır kurup direnen KOD-A işçilerinin, Murat Danacı'nın, Ramazan Öztürk'ün ve iş cinayetlerinde hayatını kaybeden bütün işçilerin, SOMA katliamından sonra İTÜ'nün Soma Holding ile ilişkilerini kesmesi için maden fakültesini işgal ederek maden işçilerine selam duran öğrencilerin dostudur.

Tek yol mücadele!

Öğrenci kulüplerinin maruz kaldığı bu keyfi yönetim biçimine karşı İTÜ öğrencileri için yasakları aşmanın tek yolu bir arada mücadele etmektir. Sırtını OHAL'e, YÖK'e ve sermaye düzenine dayayan İTÜ yönetiminin karşısında durmak üniversitede hürriyet isteyen herkesin görevidir!

Staj bir eğitimidir, sermayeye ucuz iş gücü değil!

Her yıl binlerce üniversite öğrencisi çeşitli iş yerlerinde stajyer olarak işe başlıyor. Öğrenciler her gün saatlerce çalışıp en iyi ihtimalle asgari ücretin neredeyse dörtte birini kazanıyorlar. İşyerlerindeki pratik eğitim, politenik eğitimin önemli bir parçasıdır kuşkusuz. Ancak bu eğitimin doğrudan özel şirketlere havale edilmesi, öğrencilere eğitim-

den çok maddi külfet getirirken patronlar için yeni sömürü alanları doğuruyor. Bir taraftan her sene on binlerce öğrenci yaz stajlarını yapabilmek için memleketlerine dönmüyor, şanslı olanlar paralı yurtlarda kalıyorlar. İşyerinin çevresinde yurt olmayan öğrenciler ise geçici süreyle ev kiralamak zorunda kalıyorlar. Binlerce öğrenci ise, eğitim öğretim döneminde okula devam edebilmek için staj yapmayı değil, eğitim aldığı alandan bağımsız alanlarda çalışıp para biriktirmeyi tercih ediyor. Diğer taraftan patronlar ucuz iş yapacakları öğrencilerin peşinden koşuyorlar. Adeta pazardan mal seçer gibi şirketlerine öğrenci seçiyorlar. Staj kontenjanları ise öğrencilerin eğitim ihtiyacına göre değil, sermayenin iş

gücü ihtiyacına göre belirleniyor. Bu sebeple her yıl binlerce öğrenci zorunlu stajlarını yapacak yer bulamıyor. Parası olanın eğitim olanaklarından yararlanabildiği piyasalaşmış eğitim düzeninde, staj eğitimi de piyasanın ihtiyacına göre belirleniyor. Stajyerliğe başlayan öğrencilerin SGK primleri dahi patronlar tarafından değil, okullar tarafından ödeniyor. Bu sayede hem stajyer olarak çalışan öğrencinin sigortası emekliliğe sayılmıyor, hem de sermayeye ucuz iş gücü olma bedelini patronlar değil, devlet karşılamış oluyor.

Biz üniversitede aldığımız eğitimi patronların kârlarını arttırmak için değil, topluma fayda sağlamak için kullanmak istiyoruz. Aldıkları eğitimi sahalarında pekiştirebilmeleri için tüm öğrencilere staj hakkı istiyoruz. Stajyer ücretlerinin üçte ikisinin devlet tarafından şirketlere geri ödenmesi uygulamasına son verilmesini ve stajyer ücretlerinin sendikalar ve meslek odalarının belirleye-

ceği bir düzeye yükseltilmesini talep ediyoruz. Öğrenciyi alanının dışında çalıştırdığı, kötü muamele ettiği, staj ücretini vermediği tespit edilen patrona cezai işlem uygulanmasını talep ediyoruz. Staj eğitimi öğrencilere bir lütf gibi sunan sermayenin karşısında duruyor, stajyer öğrencilerin hakları için mücadele ediyoruz.

Biliyoruz ki sorun, piyasacı eğitim sisteminden, eğitimin sermayeye iş gücü yetiştirmek için kullanılmasından kaynaklanıyor. Kapitalist düzenin temel taşları olan ticaret, rekabet ve sömürü, eğitim sistemine de derin kökler salmış durumda. Yani sorun kapitalist düzenin kendisi. O yüzden bizler de sorunu kökünden söküp atmak, kapitalist düzene son vermek için mücadele etmeliyiz. Çünkü kapitalist düzen bizlerin değil patronların geleceğini düşünüyor. Öğrencileri sömürü çarklarında ezme isteyen patronlara karşı örgütlenmeli, haklarımızı savunmalı, geleceğimize sahip çıkmalıyız.

Dünya kazan devrim kepçe

İtalya'da hükümet krizi

Gerçek gazetesi okurlarının hatırlayacağı üzere, İtalya'da Mart ayının başında gerçekleşen seçimler sürpriz sonuçlar yaratmış, yaşanan sarsıntı Gerçek gazetesi "İtalya'da ikinci cumhuriyetin sonu" diye duyurmuştu. Seçimden birinci sırada çıkan parti, kısa bir geçmişe sahip olan ve bu zamana kadar siyasi hattını milliyetçi sağ bir çizgide sürdüren Beş Yıldız Hareketi olmuş, eski başbakanlardan Berlusconi ve iki ön-faşist partinin kurduğu seçim ittifakı ise toplamda en yüksek oyu alan ittifak olmuştu. Ne Berlusconi etrafındaki ittifakın ne de Beş Yıldız'ın tek başına hükümet kurabilecek durumda olması, seçimler öncesinde hemen her partinin koalisyon ihtimallerine kapıyı kapatmasıyla birleşince, İtalya kendini bir hükümet kriziyle karşı karşıya bulmuştu.

Çeşitli koalisyon pazarlıkları üç ay boyunca İtalya'da hükümet kurulmamasına yol açarken, hükümet beklentilerinin temel eksenini de Beş Yıldız Hareketi ile, seçime Berlusconi ile bir-

likte giren, fakat oyları tarihte ilk kez Berlusconi'nin partisini geçince eski müttefiklerine sırt çevirip tek başına koalisyon görüşmelerine başlayan ön-faşist Lega (Birlik) partisinin kuracağı bir koalisyon hükümetine yönelmişti. Ne Lega lideri Matteo Salvini'nin ne de Beş Yıldız lideri Luigi di Maio'nun diğer tarafa başbakanlığı bırakmaya hazır olması pazarlıkları zorlaştırsa da, iki liderin de başbakanlıktan feragat edeceği bir plan üzerinde en sonunda mutabık kaldı.

Beş Yıldız'a yakın duran ve siyaset geçmişini bulunmayan bir üniversite hocası olan Giuseppe Conte'nin kuracağı hükümet ile kriz çözülecek diye beklenirken, emperyalist AB'yi koruma hassasiyetinde kraldan daha kralcı (ya da İtalyanların tabiriyle Papadan daha Katolik!) davranan Cumhurbaşkanı Sergio Mattarella'nın müdahalesi ile bir anda kriz ortamına geri dönüldü. Ekonomi Bakanlığı görevini üstlenecek olan Paolo Savona'nın, Avrupa Birliği ve Avro karşıtı görüşlerini

kabul edilmez bulan Mattarella, veto yetkisini kullanarak, teknokrat bir hükümet atadı. Son gelinen noktada, Beş Yıldız-Lega hükümetinin değiştirilmiş bir bakanlar listesini cumhurbaşkanına sunmasıyla kriz çözülmüş görünüyör.

Ne var ki, İtalya'da hükümet krizi sona ulaşırken, sarsıntıları tüm Avrupa'yı vurabilecek daha büyük krizlerin de kapısının aralandığını belirtelim. Öncelikle, kapıdan kovulan Savona, bacadan kabineye girmiş durumda. Avro karşıtı bir bakanın daha doğrudan etkisinin olabileceği Ekonomi Bakanlığı elinden alınsa da, kritik bir etkide bulunabileceği Avrupa Birliği Bakanı olarak, aynı Savona yeni kabinede de yer alıyor. Dahası Savona ne kabinedeki tek AB karşıtı, ne de AB karşıtlığı sadece hükümetteki siyasetçiler ile sınırlı. Çeşitli anketler İtalyan halkı içerisinde AB'ye "şüpheli yaklaşanların" oranının gitgide arttığını belirtirken, sömürge valisi-vari açıklamalar yapmaktan çekinmeyen Avrupa Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker'in, İtalya'daki ekonomik krizin çözülmesi için İtalyanların "daha çok çalışıp daha az yolsuzluğa bulaşması" gerektiği gibi küçümseyici lafları da bu damarın güçleneceğine, AB-İtalya arasında krizler ve patlamalarla dolu yılların bizi beklediğine işaret ediyor. 2011'de, Avrupa borç krizinin doruğundayken, Almanya Şansölyesi Angela Merkel'in neredeyse ağızdan müdahale ile Berlusconi'nin yerine Mario Monti başkanlığında bir teknokratlar hükümeti kurduğunu gerçeği henüz İtalyan halkının unutmadığı acı bir anı.

Yeni hükümet içinde AB ve avroya karşı güçlü bir tepki olması uluslararası

finans sermayesinin İtalya'ya güvenini sarsıyor. Hükümet kurulmadığı zaman ise İtalyan siyasi sistemine ve ekonomisine güven sarsılıyor. Sonuçta İtalya ciddi bir ekonomik kriz tehlikesiyle karşı karşıya. Dış borcu 2,4 trilyon dolar olan, dış borç/GSYH oranı Yunanistan'dan sonra en kötü durumda olan, yıllardır büyüme yoksulu bir ülkeden söz ediyoruz. Ama aynı ülke, AB içinde üçüncü, dünyada sekizinci en büyük ekonomiyi sahip. Kısacası, İtalya'da sarsıntılar yaşandıkça, hem Avrupa'nın hem de dünyanın ekonomisi bundan çok çekecek.

Dahası yaşanan siyasi kriz yalnızca Avrupa Birliği ve ekonomik zorluk ile sınırlı kalacak gibi de değil. Ön-faşist Lega'nın lideri Salvini, yeni hükümette İçişleri Bakanlığı'ni üstlenmiş, yani polis aygıtını kontrolüne almış durumda. İtalya'ya dair önceki yazıda daha ayrıntılı biçimde açıkladığı üzere, seçimlere giden dönem faşist örgütlerin silahlı ve örgütlü saldırılarına sahne olmuş, polisin tavır da beklenebileceği üzere bu saldırıların görmezden gelmek ile zımni destek vermek arasında gidip gelmişti. Salvini'nin bakanlığı alması, önümüzdeki dönemde

faşist örgütlerin hem devrimcilere hem de göçmenlere yönelik saldırılarının önünün iyiden iyie açılması ve hatta çok daha somut bir işbirliği ihtimalini de gündeme getiriyor. Salvini'nin vaatleri arasında göçmen belgesi olmayan beş yüz bin kişinin ülkeye atılmasının bulunması ve bakanlık görevini üstlendikten sonra sözünün arkasında olduğunu tekrarlaması, büyük bir taarruza başlamasının an meselesini olduğunu düşündürüyor.

İtalya, ön-faşizmin ve milliyetçi sağın yükselişinde örnek olacak bir ülke haline geliyor. İtalyan siyasetinin yıllardır içinde debelendiği bu krizi çözebilecek olansa, göçmen kardeşlerini de yanına alarak siyaset masasına yumruğu vurmaya gereken İtalyan işçi sınıfıdır.

Arjantin yine IMF pençesinde!

"Yükselen piyasalar" olarak bilinen orta gelirli ülkeler toplu halde bir batağa doğru ilerliyor. 2008 krizi sonrasında emperyalist ülkeler merkez bankaları, kendi finans sektörleri ayağa kalkabilsin diye dünyayı ucuz paraya boğduğunda bu ülkeler borçlanıp durdular. Şimdi faturayı ödeme vakti geldi. Arjantin, Türkiye'nin de önünde yanış başta götürüyor. Ulusal para peso baş aşağı gidiyor. Çünkü devlet bütçesi de, dış ödemeler bilançosu da büyük açık veriyor. Enflasyon ise yüzde 25. Merkez Bankası pesonun düşüşünü engellemek için bizdeki gibi art arda faiz artışı yaptı: on gün içinde faiz oranını yüzde 27,5'ten yüzde 40'a çıkardı! Arjantin yüzde 15 ile dünyanın en yüksek reel faiz oranına sahip. (İkinci sırada da biz geliyoruz!)

Arjantin'in böylesine Türkiye'ye benzer biçimde krize girmesi, bizdeki "dış komplo" korosunu bütünüyle yalanlıyor. Bilindiği gibi, AKP hükümeti ve iktisatçıları, Batı'nın Türkiye'nin büyük atılımını çekemediği için ülke ekonomisine karşı tuzaklar kurduğunu ileri sürüyorlar. Peki, Arjantin neden aynı durumda? 2003-2015 arası ülkeyi Peronizmin "ulusal solcu" kanadından karı-koca Kirchner'ler yönetti. Ama 2015'ten beri ülkenin başında emperyalizmle içli dışlı, sağcı, piyasacı, özel sektörçü Mauricio Macri var. ABD ona ne-

den "komplo" kursun? Beyaz Saray, Arjantin'in IMF'ye başvurduğunun ertesinde bir açıklama yaparak hükümetin programının "piyasa dostu, büyümeye odaklı ve Arjantin'in geleceğini iyileştiren bir program" olduğunu, Macri'nin "Arjantin ekonomisi konusunda doğru bir vizyon sahibi olduğunu, ülkenin ekonomi politikasını modernleştirme yönünde önemli atılımlar yapmış olduğunu" ifade etti. Daha ne dış destek olsun? Ama peso serbest düşüşte!

Arjantin IMF için kolay lokma değil tabii. Ülke 2001 sonunda bir finansal-ekonomik çöküş yaşadıysa bu, IMF yüzündendi. Emekçiler, Argentinazo olarak ünlenen halk isyanında öylesine güçlü biçimde sokağa dökülmüştü ki, o zamanın başkanı sarayını helikopterle terk etmek zorunda kalmıştı. Ardından bir ay içinde üç başkan daha devirdi Argentinazo. Ancak beşincisi ayakta kaldı. Arjantin işçi sınıfı ve emekçileri IMF'ye karşı hâlâ hınç içindedir. Üstelik bugün işçi sınıfı çok daha örgütlü. Ülkenin üçüncü büyük siyasi gücü olan Frente de la Izquierda y de los Trabajadores (FIT - Solun ve Emekçilerin Cephesi) ve onun en büyük partisi olan kardeş partimiz Partido Obrero (PO - İşçi Partisi), IMF'nin de, Macri'nin de tozunu atacak güce sahip.

Kuzey Kore

Fare kediyle oynuyor!

Burjuva liberallerinin Trump'a karşı duyduğu nefretin aslında ne kadar yüzeysel olduğu, Trump emperyalizmin ortak görevlerini yerine getirirken hepsinin bir koro halinde onun arkasından haykırmasıyla ortaya çıkıyor. Kuzey Kore'nin lideri Kim Jong-un ile Trump arasındaki söz savaş, şartlı biçimde ikisi arasında bir zirveye dönüştüğünde bütün liberal basın Trump'ın arkasına dizilip Kim'in sindiği ve teslim olduğu sonucunu çıkartmıştı. Oysa Kim gayet ustalıkla bir politikayla Güney Kore lideri Mun Jae-in ile sıkı bir ilişki kurmuş, zirveyi tekli inisiyatif de ondan gelmişti.

Kuzey Kore liderliğinin Trump'ın tehditlerinden "korktuğu"na ilişkin teori, Kim

kararlaştırılmış zirveden tek başına Kuzey Kore'nin nükleer silahlardan arınması kararı beklenmesinin zirveyi tehlikeye düşürdüğünü açıklayınca çuvalladı. Gerçek olarak başından itibaren, Kim'in hiç de komik olmadığını, amacının Kore yarımadasının bütünü nükleer silahlardan ve Amerikan askerlerinden arındırmak olduğunu yazdık. Kim şimdi tam da bunu diyor: Nükleerden arındırma tek yanlı olamaz! Kuzey Kore zirveden vazgeçer gibi olunca, Trump'ın, "şahinliği" ile tanıyan ulusal güvenlik uzmanı John Bolton Kim'i tehdit etti aklı sıra: "Sonun Kaddafi gibi olur" dedi. Kaddafi'nin öldürülmesindeki barbarlığa sahip çıkabilmesi bir yana, Bolton Kaddafi'nin emper-

yalizmin baskısı altında nükleer silah geliştirmekten vazgeçtiği halde katledildiğini unutarak "ne yapsan seni temizleyeceğiz" demiş oldu! Aynı anda ABD ile Güney Kore ortak manevra düzenlenince Kim tonunu sertleştirdi.

Sonunda küçük bir devletin dünyayı yönetme iddiasındaki Amerika'ya kafa tutması işine gelmediği için Trump zirveyi iptal etti. Ama çok kısa süre içinde tükürdüğünü yalamak zorunda kaldı. Çünkü Kim Güney Kore lideri Mun ile yeniden görüşerek onu yanına çekmeyi başardı. Şimdi zirve yapılacak. Gündemi üzerinde tam bir anlaşma olmayabilir. Ama Gerçek'in ilk günden işaret ettiği gibi, Güney Kore bugün Trump için zor bir müttefik: Sağcıların bir önceki cumhurbaşkanı yolsuzluktan hapisteyken, ülkenin solunda Kuzey Kore'ye ciddi bir sempati varken, Mun da iki Kore'nin uzlaşmasını savunan bir gelenekten gelirken, Trump'ın müttefiki adına Kim'e rest çekmesi zor. Hele hele Kim tam Trump'la masaya oturacakken Mun'u da davet ederek zirveyi üçlü zirve haline getirmişken. Kim'e Kuzey Kore halkına karşı yaptıklarında güvenmeyin. Ama emperyalizme hayatı epeyce zorlaştırıyor. Çin ve Rusya'yı da arkasına alarak. Zirveyi dikkatle izlemek gerekir.

1968'in 50. Yıldönümü

Türkiye 1968'i başlıyor: boykot, işgal, komiteler, konseyler

Gerçek'in Mayıs sayısında 1968'in dünyada ne anlama geldiğini ele aldık. Dünyada 1968'in simgesi, Fransa'da Mayıs ayında dev öğrenci eylemleriyle tarihin en uzun genel grevinin çıkışması olmuştu. 1968 Türkiye'ye Haziran ayında öğrenci hareketinin ayağa kalkmasıyla, üniversitelerdeki boykot ve işgal hareketleriyle geldi. Öğrenciler, başka ülkelerdeki (Fransa'nın yanı sıra Almanya, ABD, Britanya vb.) kardeşlerinin yolundan yürüyorlardı. Devrim heyecanı, bulaşıcılığını bir kez daha göstermişti. Ama Türkiye'de öğrenci hareketiyle sınırlı kalmadı. 68 bizim topraklarımızda aynı zamanda işçi hareketinin yükselişinin, köylü eylemlerinin, Kürt halkının yeniden canlanışının da adıdır.

Türkiye'de öğrenci hareketi, özellikle 1965 yılından itibaren ciddi bir kabarma gösteriyordu. Bunun temelinde çeşitli etkenler yatıyordu. 27 Mayıs öncesinde Menderes hükümetine karşı isyan eden öğrencilerin, özellikle de 28 Nisan gösterilerinde öldürülen öğrencilerin anısı daha tazeydi. 1965'te oyların %3'ünü alarak Türkiye İşçi Partisi'nin, Türkiye tarihinde ilk kez sosyalizm adına 15 milletvekili ile meclise girmesi bütün toplumda muazzam bir heyecan uyandırmıştı. 1965 aynı zamanda, sosyalist öğrencilerin sol Kemalizmin etkisi altındaki örgütlerin (TMGT, TMTF) içinden ayrılarak Fikir Kulüpleri Federasyonu'nda (FKF) örgütlenmeye yöneldikleri yıldır. Sosyalizm gençliği adım adım fethediyordu. Fransa Mayıs 68 işte bu ortamda patlayıcı bir etki yarattı.

1968 Haziran ayında Türkiye'nin çeşitli üniversitelerinde öğrenciler üniversite reformu talebiyle boykota gidiyorlar ve başta İstanbul Üniversitesi ve İTÜ olmak üzere çeşitli fakülteleri işgal ediyorlardı. Bu işgaller sırasında belki de en önemli gelişme öğrenci hareketinin örgütlenme tarzında görülecekti. Dünya çapında işçi hareketinde çeşitli devrimci durumlarda ortaya çıkan eylem içinde doğrudan demokrasi uygulaması, 1968 öğrenci hareketinin de benimsediği yaklaşım olacaktı. "Forum"lar bütün öğrenci kitlesini bir araya getirerek hareketin gidişatı üzerine herkesin özgürce sözünü söylediği ana karar organları oldu. Bunların yanı sıra çeşitli "boykot ve işgal komiteleri" günbegün yürütülecek işleri üstleniyordu. Bu komiteler bir "işgal komiteleri konseyi" yoluyla merkezileştiriliyordu. Burada benzetme yoluyla bir öğrenci sovyetleri yapısı olduğu bile söylenebilir. İşgal boyunca bu komiteler ve konsey beslenmeden kültür ve propagandaya, Üniversite Reform Taslağı üzerine çalışmadan savunmaya her türlü işlevi üstlenecek, yani işgal sırasında üniversiteler çapında bir ikinci iktidar odağı olacaktı.

Üç hafta süren boykot ve işgal, ilerici öğretim üyelerinin de desteğiyle öğrencilerin üniversite reformu konusundaki taleplerinin dikkate alınacağı konusunda güvenceler verilmesi sonucunda kaldırıldı. Haziran'daki dalgayı Ekim ayında ODTÜ'deki boykot izledi. Yıl sonu-

na doğru, bugün var olmayan devlete bağlı "yüksek okullar"da ve sayısı artmakta olan özel yüksek okullarda da öğrenciler radikalleşti ve eylemlere girişti. Özel okulların devletleştirilmesi, bu okulların öğrencilerinin ve bütün öğrenci hareketinin talepleri arasına girdi. Nihayet, askeri okullar (harp okulları) öğrencileri de kervana katılmaya başladılar. 27 Mayıs darbesinde sol Kemalist cepheye yer alan harp okulu öğrencileri arasında artık sosyalist fikirler de etkili olmaya başlamıştı.

Üniversite reformu, ilerici öğretim üyelerinin iyi niyetli çabalarına rağmen zamana yayılarak hasıraltı edildi. Bu, öğrenci hareketinde giderek üniversitede bir değişikliğin yerine toplumda bir büyük dönüşümün gerekli olduğu fikrinin yayılmasına yol açtı. Eylül ayında Türkiye Öğretmenler Sendikası'nın (TÖS), resmi eğitim şuralarına alternatif olarak düzenlediği Devrimci Eğitim Şurası'na FKF de katıldı. Çıkan

1968'in tek bir yıla sığdırmamaya, geniş anlamıyla alındığında 1968'in, 1960'lı yılların ilk yarısından başlayarak 1970'li yılların ortalarına kadar süren, çok çeşitli toplumsal ve siyasal mücadeleleri içeren genel bir devrimci yükselişin adı olduğunu belirtmiştik. Aynı şey Türkiye için de geçerlidir. Dar anlamda 1968 yılı içinde olup bitenler, aslında 1960'lı yılların ilk yarısından başlayan ve 12 Mart rejimi esnasında yaşanan mücadelelerle sona eren bir dönemin yalnızca bir kesitidir. Bu dönem Türkiye'de bir devrimci mayalanma dönemidir. Başlıca özelliklerini kısaca özetleyelim:

İşçi sınıfının mücadeleciliğinde muazzam bir yükseliş: 1908 Jön Türk devrimi döneminden sonra büyük ölçüde durgun seyreden Türkiye işçi sınıfı hareketi, 27 Mayıs'tan sonra adım adım yükselmeye başlamıştır. 1961'de İstanbul Sarıcahanede sendikal haklar için yapılan büyük mitingi, birçok

bazı çok önemli eylemlere (1989 Bahar Eylemleri, 1990-91 Zonguldak grev ve yürüyüşü vb.) rağmen, hâlâ Türkiye işçi sınıfının en köklü ve en etkili isyanı olarak tarihteki yerini korumaktadır. Fransa'da Mayıs 68, öğrenci devrimciliğiyle işçi militanlığının bir bileşkesi olarak yaşanmıştır. Türkiye'de ise Fransız genel grevinin karşılığı olan 15-16 Haziran 1970'te yaşanmıştır.

Köylülerin toprak işgalleri ve "üretici mitingleri": Geniş anlamıyla 1968 aynı zamanda üretici köylülüğün Türkiye tarihindeki en militan mücadelelerine tanık olmuştur. Ege ve Akdeniz bölgelerinde toprak işgalleri ve sert mücadelelere, Türkiye'nin hemen her bölgesinde ürünlerinin değerlendirilmesi ve tarımsal destek politikaları konusunda talepler formüle eden üretici köylülüğün "üretici mitingleri" eşlik etmiştir. Bütün bu eylemlerde öğrenci gençlik köylülerin yanı sıra destek

lenerek ciddi bir atılım yapmışlardır. Kitlese bir öğrenci hareketi: Öğrenci hareketi, 1965'te kurulan FKF'nin daha sonra Dev-Genç'e dönüşmesiyle toplumsal ve siyasal mücadelelerin tam ortasında yer almaya başlamış, bir yandan radikalleşirken bir yandan da kitleleşmiştir.

Aydınların sola kayışı ve költür devrimi: 1960'lı yıllara kadar Türkiye'nin "ilerici" aydınları esas olarak Kemalist ve aydınlanmacı idi. Elbette bir dizi aydın yeraltına itilmiş TKP'ye sempati duyuyordu, ama aydınların büyük kitlesi bir burjuva ilericiğinin ötesine geçemiyordu. 1960'lı yıllarla birlikte gerek üniversite içinde, gerek yayın alanında, gerekse sanatta sosyalizm giderek hegemonik bir ideoloji haline aldı. 1970'li yıllara ulaştığında artık sosyalist olmak aydınlar için bir onur işareti haline gelmişti. 1968'le birlikte edebiyatta ve sanatta sol büyük bir ağırlığa sahip hale geldi. Şiirde Nazım Hikmet, romanda üç Kemaller (Yaşar Kemal, Kemal Tahir, Orhan Kemal), müzikte Ruhi Su, Aşık İhsani, Cem Karaca, 70'li yıllarla birlikte Timur Selçuk ve Zülfü Livaneli en sevilen isimler haline geldi. Tiyatroda Brecht pusula oldu, sinemada Yılmaz Güney dönemi açıldı. Düşünce hayatında Kemalist aydınlanmanın ana beslenme kaynağı Batı klasiklerinin yerini Marksist klasikler ve çağdaş yazarlar aldı.

Sosyalizmin kitleleşmesi ve karakter değiştirmesi: Cumhuriyet tarihi boyunca sosyalizm Türkiye'de yeraltındaki TKP şahsında ezilen, bastırılan, bir avuç kadronun dışına taşamayan bir ideoloji idi. 1960'lı yıllarla birlikte, özellikle TİP deneyimi ve seçim başarısı temelinde, sosyalizm ilk kez büyük kitlelere mâl oldu. Aynı zamanda, bu büyük mayalanma deneyiminin etkisi altında 1971 yılında kurulan THKP-C, THKO ve TKP-ML aracılığıyla sosyalist hareket, pratikte devlete devrimci tarzda meydan okuyarak reformist gelenekten bir ayrılmaya tanık oldu.

Geniş anlamıyla 1968, bize Türkiye'de sınıf mücadelelerinin çok ciddi boyutlara ulaştığı dönemler yaşadığımızı öğretiyor. Bu mücadelecilik, daha sonra 12 Mart askeri müdahalesine rağmen 1970'li yıllarda bütün Türkiye sathına yayılacak bir büyük sınıf mücadelesinin tohumlarını atmıştır.

sonuç çarpıcıydı: şura daha önce hâkim olan "Eğitimde Devrim" şiarının yerine yeni bir slogan benimsemişti: "Devrim İçin Eğitim"!

Haziran boykot ve işgali işçi sınıfı üzerinde de etkiler bırakmıştır. Temmuz ayının başında Derby lastik fabrikasının işçileri de fabrikalarını işgal etmişler, öğrencilerin de destek olduğu bu eylem bir hafta sonra başarıyla sonuçlanmıştır. Benzer bir deneyim yıl sonuna doğru Kavel'de de yaşanmıştır.

Geniş anlamda 1968

Geçen sayımızda dünya çapında

fabrikada (Kavel, Demir Döküm, Sungurlar, Paşabahçe, Derby vb.) yapılan grev ve direnişler izlemiştir. Bu yükselişin sonucu, 1952 yılında kurulmuş olan Türk-İş'in sınıf işbirlikçi sendikacılığında bir çatlak doğması ve 1967 yılında DİSK'in kurulması olmuştur. İşçi sınıfı bu dönemin sonlarına doğru, 15-16 Haziran 1970'te, DİSK'in sınıf mücadelecilik sendikacılığının tasfiyesi girişimlerine karşı İzmit ve İstanbul'u kapsayan tüm bölgede 150 bine varan sayılarda sokağa çıkarak ayaklanmış ve bu tasfiyeyi engellemiştir. 15-16 Haziran, daha sonra gelen

sağlamıştır.

"Doğu mitingleri" ve DDKO: İki dünya savaşı arasındaki sayısız isyanın amansız biçimde bastırılmasından sonra uzun bir durgunluk dönemine giren Kürt halkı, 1960'lı yıllarda, biraz Irak Kürt hareketinin mücadeleleri, biraz da Türkiye'deki genel hareketlenmenin etkisi altında yeniden canlanmaya başlamıştır. TİP içinde sendikacılar ve aydınların yanı sıra üçüncü önemli bileşeni oluşturan Kürtler, aynı zamanda 1967'den itibaren "Doğu mitingleri" düzenleyerek ve Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nda (DDKO) örgüt-

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları'ndan Mavi Marmara açıklaması:

MAVİ MARMARA KATLIAMININ 8. YILI:

ÖLENLER, ÖLDÜKLERİYLE KALMAYACAK!

EMPERYALİZME VE SİYONİZME KARŞI FİLİSTİN DOSTLARI

31 Mayıs 2010 tarihinde, 32 farklı ülkenin vatandaşlarının katıldığı, aralarında Türkiye'den hareket eden Mavi Marmara gemisinin de bulunduğu 6 gemiden oluşan Gazze'ye Özgürlük Filosu, Gazze'nin 80 mil açığında Siyonist İsrail'in sözde ordusu tarafından uluslararası sularda saldırıya uğradı. Siyonist askerler Mavi Marmara gemisinde bulunan 10 eylemciyi katletti. Filodaki gemiler, Siyonist İsrail'in Mısır'ın da yardımıyla Gazze'deki Filistinliler üzerinde uyguladığı acımasız ve gayrimeşru ablukayı delerek, taşıdıkları 10.000 ton kadar yardım malzemesini ve iki trafuyu Filistinlilere ulaştırmaya çalışıyorlardı.

Bugün, bu vahşi saldırının 8. yıldönümü. Geçtiğimiz sekiz yıllık süreçte gayrimeşru İsrail, Gazze'ye ikisi büyük boyutlu olmak üzere defalarca saldırıda bulundu ve binlerce Filistinliyi katletti, Batı Şeria'daki işgalini yeni yerleşimler inşa ederek sürdürdü, işgal altındaki topraklarda Filistinlilere yönelik ayrımcı uygulamalarını daha da derinleştirdi ve işgal ettiği toprakları bu toprakların sahibinden ayıran utanç duvarını tamamladı. Tüm bunları yaparken, hiçbir bedel ödemedi. Katil İsrail, Birleşmiş Milletler'in ya da İslam İşbirliği Teşkilatı'nın hiçbir işe yaramayan girişimlerini deyim yerindeyse takmadı. 2016 yılında AKP hükümeti ile gayri

meşru ve utanç verici bir pazarlığın sonucunda "normalleşirken", Mavi Marmara'da katlettiği insanlar için 20 milyon dolar ödeyip işi bitirdi, AKP hükümeti de "bağımsız" yargısına bu davayı düşürdü! Ardından, ABD emperyalizminin tam desteği ile yelkenlerini şişirdi. ABD'nin elçiliğini Filistin'in tarihî başkenti Kudüs'e taşıması kararının ardından Filistin üzerindeki gayrimeşru varlığını biraz daha güvenceye aldığı hissetti. Tüm dünyaya, ne kadar arsız bir işgal devleti olduğunu ilan etmek için, bu kararı protesto eden yüzlerce sivil, keskin nişancı sözde askerlerine öldürttü.

Açık ya da gizli kendisinin dostu olan gerici bölge rejimle-

rinin varlığı sayesinde, haksız, hukuksuz, alçakça işgalini sürdürdü. Buna karşılık, Filistinliler ve Filistinli direniş örgütleri bu gayrimeşru oluşuma teslim olmadılar. Mahmud Abbas liderliğindeki "Filistin Yönetimi"nin teslimiyetçi politikalarına karşı, Siyonistlerin her saldırısına kahramanca karşı koydular. Topraklarını geri alabilmek için tünel kazdılar, ellerine ne geçerse işgalcilere karşı silaha çevirdiler. Nehirden denize özgür bir Filistin ülküsünü, yurtlarına geri dönüş umutlarını hiç kaybetmediler. Dünyanın dört bir yanında, emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin halkının yanında saf tutan Filistin halkının dostları da bu kavgada onların yanında olmayı sürdürüyor ve sürdürecektir. Gerek Siyonist rejimin her alanda boykota ve yaptırımlara tabi tutulması, gerek Filistin halkıyla özellikle de Gazze'deki ablukanın kalkmasını amaçlayan dayanışma girişimleri giderek çoğalıyor ve olgunlaşıyor. Gazze'ye Özgürlük Filosu belki Gazze'deki hedefine varamadı. Ancak, bu yolda öldürülenler, yaşamlarını boşuna yitirmediler. Mavi Marmara katliamı Filistin'e verilen destek açısından bir milattır. Milyonlarca insanın gözünü bu haksız işgale çevirmesine vesile oldu.

Bu yüzden, Mavi Marmara'nın güvertesinde yaşamını yitirenleri katledilmişlerinin 8. yılında saygıyla anıyoruz.

Mavi Marmara katliamından 8 yıl sonra, 29 Mayıs Salı günü Gazze'den İsrail'in ablukasını kırmak için Kıbrıs'a doğru yola çıkan Özgürlük Filosu işgal ordusunun deniz kuvvetleri tarafından kuşatıldı. Filodaki gemiler arasında, Mavi Marmara katliamında hayatını kaybeden Türkiye vatandaşları için denize açılan Hürriyet gemisi de var. İçinde öğrencilerin, yaralıların ve hastaların olduğu filo 10 mile yakın yol kat ettikten sonra işgalciler tarafından durduruldu, içindeki 12 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında dışarıda acil tedaviye ihtiyacı olan hastalar var. Gözaltına alınan Filistinlilerin derhal serbest bırakılmasını, hastaların tedavi ihtiyacının karşılanmasını talep ediyoruz!

Şimdi görev bellidir. Siyonizmi yenmek için onunla amansız bir mücadele verirken, onun başlıca dostu ABD ve AB emperyalizmleri ile de aynı şekilde mücadele etmek! Başta siyasi iktidardakiler olmak üzere kendi ülkemizdeki Siyonist işbirlikçilerinin gerçek yüzünü göstermek, katillerle normalleşmeye hayır demeyi sürdürmek! Hem Siyonistler ve emperyalistlerin hem de Filistin halkının aynı anda dostu olunamaz!

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları:

"Siyonist katliamının altında Trump'ın ve ABD emperyalizminin imzası var!"

Trump'ın ABD elçiliğini Kudüs'e taşıması yeni bir Siyonist katliamın vesilesi oldu. Elçiliğin taşındığı gün sabah saatlerinden itibaren Siyonist namnlular Filistinlilere ölüm kusarken Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları, İstanbul'daki ABD konsoloslukunda buluşarak Siyonist katliamı ve ABD emperyalizmini protesto etti. İstinye'de bulunan ABD konsoloslukuna "İsrail yıkılsın ABD defolsun!" sloganlarıyla yürüyen Filistin dostları konsolosluk önünde açıklama yaptı.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları adına Levent Dölek açıklamaya şöyle başladı: "Amerikan Başkanı Trump, Amerikan elçiliğini Kudüs'e taşıyarak, Siyonist işgalin arkasında olduğunu dünya âleme duyuruyor. Biz de burada İstanbul'daki Amerikan başkonsolosluğu önünde dünya âleme bir kez daha duyuruyoruz ki Filistin halkı asla yalnız değildir! Siyonist oluşumu ve onun sözde başkentini tanımıyoruz! Tanımayacağız!"

Siyonist katliamı teşhir eden

ve her koşulda Filistin'in yanında olduklarını vurgulayan Filistin dostları: "Filistinliler kendileri için sembolik önemi olan 30 Mart Toprak gününden 15 Mayıs Nekbe gününe kadar Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü adıyla eylemler yapıyor. Siyonistler buna cevap olarak kan döktüler ve dökmeye devam ediyorlar. Ancak Filistin halkını yıldıramadılar ve yıldıramayacaklar. Bizler Filistin mücadelesini kendi mücadelesi bilen ve

bu uğurda Filistin'de dövüşen Denizlerin yolundayız! O yüzden buradayız ve Filistin'in yanındayız! Her hâl ve şart altında yanında olmaya devam edeceğiz" sözleriyle Türkiye'nin anti-emperyalist geleneğine dayanarak mücadeleyi sürdürmeye kararlı olduklarını ilan ettiler.

"Elçiliğini Kudüs'e taşıyan Trump, bu saldırıların altına Amerikan emperyalizminin imzasını atmaktadır" diyen Filistin dostları

ABD'nin İsrail'le birlikte İran'ı da hedef almakta olduğunu hatırlatarak emperyalizme ve Siyonizme karşı İran halkını da yalnız bırakmayacaklarını belirttiler: "Bizler gibi yüreği Filistinle birlikte atan İran halkını da elbette ki emperyalist ve Siyonist saldırganlığa karşı yalnız bırakmayacağız. Bunu buradan Amerikan başkonsolosluğu önünden bir kez daha ilan ediyoruz. Bizler dün Mollaların baskısına ve yoksulluğa karşı hürriyet

için ayağa kalkan, bugünse Amerikan emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi karşısında meşru müdafaa halinde olan İran halkının da gerçek dostlarıyız."

Filistin dostları, Filistin halkı için timsah gözyaşları dökerken ABD ile stratejik ittifakını ve İsrail'le normalleşme politikasını sürdüren iktidarı da eleştirdiler. "Bizim için Filistin'e dost olmanın gereği İsrail'le anlaşıp Mavi Marmara katliamı davasını düşüren, İsrail'le normalleşme politikası güden mevcut iktidara karşı mücadele etmektir" diyen Filistin dostları Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik'in kapatılmasını, İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesini ve Siyonist elçinin kovulmasını istedikler.

İlk eylemini ABD konsolosluk önünde yapan platform, İsrail'i gayri meşru bir oluşum olarak gören ve çözüm olarak tarihi Filistin topraklarında tek bir laik demokratik Filistin'i savunan tüm Filistin dostlarını emperyalizme ve Siyonizme karşı göreve ve birlikte mücadele etmeye çağırıyor.

